Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BR

MO

de Michel Brice

AVENTURI ÎN BULGARIA

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

Aventură în Bulgaria

În românește de Marian Tiu

TINERAMA, 2004

Malko Productions – Paris,
La planchette bulgare
© *Gérard de Villiers,*

Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

V.1.0

Capitolul I

Sub lampa de deasupra boxelor în care caii loveau cu copitele cimentul încercând să adoarmă, părul roșcat al lui Muriel se mișca în bătaia brizei. Avea bustul liber sub bumbacul subțire al tricoului alb și purta, în jos, un șort făcut din niște blugi spălăciți. Gâfâia ușor, după ce alergase de la club până la ferma învecinată. La fiecare inspirație, numele clubului, Kaliakra-Beach, imprimat cu litere roșii pe bluza albă, se deforma odată cu mișcarea cadențată a sânilor.

La aproape ora două dimineața, aerul era incredibil de cald, uscând transpirația și mângâindu-i coapsele musculoase de călăreață. Ca în fiecare seară, puțin după asfințit, briza se ridicase deasupra apelor încălzite ale Mării Negre, trimițând spre Bulgaria mase de aer salin al cărui miros se amestecase cu parfumul tufișurilor de maquis de pe plajă. În spatele fermei, greierii cântau, întrerupți uneori de păsările de noapte. Muriel se simțea minunat. Fiindcă ascultase sfaturile prietenei sale de la birou, care îi lăudase atât de mult, iarna trecută la Paris, vacanța petrecută în urmă cu o vară în Bulgaria. Kaliakra, situată puțin mai la nord de Vama, nu departe de gurile Dunării, era paradisul, în comparație cu aglomerația de pe coastele franceze. Faleze extravagante de piatră roșie adăpostind colonii de foci, plaje interminabile și lipsite de orice urmă de om. Mai mult, și un centru de hipism, pasiunea ei, singura ei distracție în restul anului, după programul istovitor de secretară la o firmă care se ocupa cu fabricarea colierelor de etanșare. Aici, încă de la sosire, în urmă cu opt zile, Muriel avusese impresia că „rupsese” colierul. Chiar dacă, din glumă, își cumpărase, de la artizani, un colier gros din metal brun, model „sclavă otomană”. Dar acesta, pe care îl răsucea mașinal între degete în timp ce Dragomir se ocupa cu scoaterea cailor din boxe, îl alesese din provocare, ca un antidot al muncii pe

care o presta.

Muriel se întoarse, nerăbdătoare, spre boxa de unde se auzeau, prin ușa deschisă, zgomote de catarame, zăbale și frâie, amestecate cu freamătul nărilor. Un miros cald și plăcut se simțea din boxă. Mirosul minunat de cal, de resturi de paie, de transpirație și de cremă de pielărie.

Era prima dată când venea aici noaptea. Dragomir, fiul lui Orline Vitocha, patronul fermei care închiria turiștilor cai de excursie, o „agățase" la barul clubului, a doua zi de la sosire. De fapt, aproape că ea fusese cea care îl „agățase". Ca de obicei, nu stătea prea mult pe gânduri. Când îi plăcea un bărbat, făcea în așa fel încât să pară că a cucerit-o. Iar tânărul bulgar îi plăcuse de la început, fiind exact genul ei: uscat, cu privire de foc, musculos și nu prea înalt. O roșcată planturoasă ca ea nu agrea decât bărbații cu alură de faun, iar acesta era unul, cu obrajii șterși și acoperiți de o barbă căreia îi trebuiau trei reprize de bărbierit pe zi pentru a nu se vedea. Mai ales la ora două dimineața.

Silueta slabă, cu abdomen plat și umeri lați, apăru în cele din urmă în lumină.

— Caii sunt gata, *mademoiselle,* articulă el cu o voce răgușită, amestecând franceza cu bulgara. Dovadă că reușise totuși să învețe câteva cuvinte străine din discuțiile cu turistele. Dragomir era capabil să poarte o discuție simplă cu turistele venite de la Orly până la Kaliakra.

— Mulțumesc, domnule, zise Muriel cu un hohot de râs care făcu să se miște și mai mult inscripția cu litere chirilice de pe tricou.

Dragomir privi imprimeul cu ochii holbați. Avea douăzeci de ani, vârstă la care era suficient ca mișcarea sânilor sub tricoul subțire să-i provoace dorința unui viol la limita stăpânirii de sine, chiar dacă de dimineață avusese de parcurs mai multe trasee turistice. Activitatea lui, în principal, vara, cu turistele europene. Pentru el toate erau bune, tinerele, cele mai în vârstă, cele drăguțe dar și mai puțin drăguțe.

Își arătă șirul de dinți pe care încă nu îi văzuse niciun

stomatolog.

— Spune-mi Dragomir, zise el, nu *domnule.*

Ea râse iar.

— Trebuia să-mi spui Muriel de la început. Vezi, am învățat și eu câteva cuvinte din limba ta.

El ridică din umerii noduroși acoperiți de un tricou de fabricație autohtonă.

— Pe care îl vreți? reluă el. Diko sau Spas?

Muriel studie cei doi cai otomani. În mâna stângă a lui Dragomir, Diko, un murg sălbatic, cu genunchi drepți și cu urechile îndreptate înainte, semn de atenție și de veselie. În partea dreaptă a băiatului, Spas, un roib castrat, lucios pe spate și cu coada subțire, semn de docilitate.

— Dă-mi-l pe Diko, murmură ea, pare mai nervos. Asta îmi place.

Ochii ei verzi priviră când la cal, când la bărbat, părând să cerceteze care din cei doi era mai „nervos”.

Dragomir întinse în față mâna stângă. Tendoanele antebrațului se conturară în lumină.

— Ține-l, Muriel, făcu el trăgând de frâu.

Diko încercă să scape.

— Ho, încetișor, șopti Muriel trăgându-l ușor. Ea îl mângâie pe grumaz și pe bot. Murgul se liniști, și încetă să mai scurme nisipul cu copita. Muriel își lipi gâtul de grumazul calului.

— De ce l-ai înșeuat? făcu ea brusc. Îmi place să călăresc fără șa.

Dragomir începu să râdă.

— Cum vrei, franțuzoaico.

Întinse lui Muriel frâul lui Spas, roibul castrat. Cei doi cai începură să se agite, atingându-se unul de celălalt.

— Ho! reluă Muriel cu o voce dură. Mai încolo.

Diko se depărtă de Spas, ca și cum ar fi înțeles. În căldura nopții, pielea celor doi cai începu să transpire, lucind în lumina grajdului.

Dragomir desfăcu chinga și trase jos șaua din spatele lui Diko.

— Domnișoara este servită, încheie el cu o înclinare a capului.

El începu să devoreze din priviri silueta plină și rotundă a turistei venite din lumea occidentală. Muriel se dădu într-o parte.

— Mergem prin pădure, nu-i așa, spre cap?

El încruntă din sprâncenele groase cum făcea de fiecare dată când vorbea ea, atent să înțeleagă exact ceea ce îi spunea vocea caldă a turistei.

— Cap? Ah, da, bineînțeles. Este drum drept.

Se opri uimit: în modul cel mai natural din lume, Muriel își scosese tricoul, eliberându-și bustul bogat și de culoarea laptelui, presărat cu pistrui în jurul sfârcurilor. Apoi, fără să lase din mâini frâul calului, se aplecă pentru a-și desface șortul. Fermoarul se desfăcu și șortul căzu pe jos. Odată rămasă goală complet, se dădu înapoi, zâmbind.

— Îți place, domnule?

Alb la față, el schiță un pas înainte.

— Hei, făcu ea. Nu încă, mi-ai promis o plimbare nocturnă, adu-ți aminte.

El se blocă.

— Corect, murmură el. Mai întâi plimbarea.

Ea îi făcu semn.

— Ajută-mă.

Muriel se așeză în partea stângă a calului, cea pentru „urcare”. Apucă cu mâna stângă coama armăsarului, iar pe cealaltă o așeză pe crupă.

— Mâinile, reluă ea.

El se aplecă lângă calul care începuse să bată din copită din nou, nerăbdător să plece. Dragomir își făcu mâinile scară. Călcâiul stâng al lui Muriel se așeză în palmele lui.

— Hai, sus! făcu ea veselă.

El se îndreptă de spate pentru a o ajuta să se ridice. În mișcare, în lumina lămpii legănate de briză, avu timp să întrevadă un păr roșcat, buclat, în jurul a două buze roz.

— Muriel… mormăi ei, gata să explodeze.

Sus, ea recuperase deja frâiele, obligând calul să rămână

pe loc. Părul i se ondula în șuvițe arămii în jurul feței. Cu pulpele strângând abdomenul calului, vârfurile picioarelor spre sol, cambrura spatelui accentuată și cu sânii legănându-se, era așezată așa cum trebuia, dreaptă, făcând corp comun cu calul, cu mâinile deasupra greabănului, ferme, dar relaxate în același timp.

Deja, Diko lovea cu copita în pământ, – gata să necheze. Ea îl lăsă să se miște câțiva pași și se întoarse lângă Dragomir.

— Să călărești fără șa, murmură ea cu voce scăzută este mai plăcut.

El nu își putea dezlipi ochii de la șira spinării calului, acolo unde picioarele fetei se lipeau de pielea animalului.

— Hai, în șa, să mergem! strigă ea, cu o voce schimbată și înfigându-și călcâiele în coastele murgului.

*

* *

Când traversară satul de pescari, situat la un kilometru de fermă, Dragomir văzu, în lumina slabă a stâlpilor de pe șosea, imaginea unei tinere „capitaliste” călărind goală și fără șa, la douăzeci de metri în fața lui. Spectacolul, pe cât de fugitiv era, pe atât era de valoros. Uimitor. Inimaginabil. În sus, o coamă roșcată uriașă și umflată de vânt și de alergare, apoi un spate drept, musculos, în „V”, deasupra unui fund mai mult decât generos, cu fesele depărtate de spinarea unui armăsar otoman. Dragomir avea senzația că realitatea nu mai exista. Cu coapsele strânse pe cal, ardea de două dorințe: prima, să ajungă în locul spinării calului din fața lui, adică între coapsele „capitalistei” și a doua, să reușească să plece împreună cu ea când va trebui să se întoarcă, la sfârșitul vacanței, cu Tupolev-ul aparținând Balkan Bulgarian Airlines care îl va duce spre locul plăcerilor și a nebuniilor care se numea Franța.

Ultimul stâlp de iluminat public din satul pescăresc îi oferi o ultimă priveliște a feselor lui Muriel. Apoi aceasta dispăru în noapte.

Dragomir înfipse tocurile pantofilor în coastele roibului.

Degeaba. În fața lui, Muriel se depărta. Cu un armăsar. Deci mult mai nervos și mai rapid. Fără îndoială, nu era decât o pădure joasă, semănând mai mult cu un desiș decât cu o pădure, dar Muriel era nebună. Noaptea era fără lună. La cel mai mic obstacol, putea să fie aruncată la pământ. Acceleră și reuși în cele din urmă să o ajungă.

— Stop! urlă el. Este faleza, în față!

Ea-și continua galopul.

— Minți, îi aruncă ea peste umăr, am trecut pe aici ieri dimineață. Crezi că am uitat?

El reuși să o depășească.

— Stop, mormăi el, cu buzele albe ca ale calului pe care îl obligase să alerge atât de repede.

Muriel îl făcu pe Diko să se răsucească în loc. Abia îl putea vedea pe însoțitorul ei în bezna nopții. Nici el nu o vedea pe ea. Dar ea îl simțea, foarte aproape de ea.

— Mergem până la faleză, ordonă ea.

Strâns brusc de gleznele fetei, Diko sări în față.

*

* *

Valuri se loveau sub ei, de pietrele roșii ale plajei la care ajunseră pe bâjbâite, prin noapte. În stânga, grotele focilor, liniștite la acea oră. În dreapta, un șir de golfulețe întortocheate. În față, Marea Neagră, misterioasă, umflată de o furtună îndepărtată. Aerul, acum, mirosea puternic a iod, sare și alge. Calul lui Muriel gâfâia, bătând cu copitele în nisip. Cu capul aplecat, căuta iarbă, dar fără să găsească, ridicând capul ritmic, mișcând sânii goi ai călăreței.

— Ajută-mă să cobor, făcu Muriel.

Dragomir sări de pe cal și se grăbi. Șmecheră, Muriel trecu piciorul drept pe deasupra greabănului. Expunându-și din nou intimitatea sub privirile tânărului bulgar. Încet, ca pentru a compensa, prin încetineala mișcărilor, lipsa luminii.

— *Blagodaria,* murmură ea, în bulgară, sărind jos.

Și-i întinse frâiele lui Dragomir.

— Leagă-i de ceva, făcu ea, și pe al tău, și pe al meu. Găsești vreun arbust.

Dragomir rămase în urma ei, trăgând cei doi cai după el. Când se întoarse pe plajă, Muriel dispăruse. Scrută îndelung împrejurimile și își dădu seama până la urmă. Mai încolo, acea focă cu piele de roșcată care se zbenguia în apă, până la brâu, cu sânii la limita valurilor, cine putea fi? Își dădu jos hainele și încălțămintea cât de repede putu și se îndreptă spre mare.

*

* *

Muriel respinse mâinile dure și avide care o prinseră prin apă.

— Ieșim, făcu ea. Hai, la cai.

El o trase înapoi.

— Ba nu, reluă ea, nu înțelegi. Te vreau, lângă cai.

Ea alergă până la murgul ei și se lipi de el, cu brațele în jurul greabănului, cu capul lipit de nările animalului și coapsele desfăcute.

— Acum, așa, în picioare.

*

* *

În spatele lor, în grote, focile se treziseră, cu grohăituri ce semănau a urlete de câini. Puțin mai sus, greierii cântau în tufișurile ce răspândeau un miros plăcut odată cu briza de dimineață.

Gâfâiau ca animalele, cu picioarele înfipte în nisip pentru a nu cădea. Muriel, cu ambele brațe ridicate, se ținea de greabănul calului, cu pielea lipită de pielea acestuia. Între picioarele ei, o tornadă numită Dragomir. Dezlănțuit, o cuprinse cu brațele lui musculoase. Toți trei, calul, roșcata goală și grăjdarul cu aer de faun, păreau a fi reîncarnarea stranie a acelor statui interzise care nu sunt arătate vizitatorilor Pompeiului decât cu autorizații speciale. Părul negru al lui Dragomir se amesteca cu cel roșcat al lui Muriel. Sexul lui încordat o pătrundea cu o forță uimitoare. Ea se lăsa în voia lui, tremurând, îmbătată de plăcerea provocată în spate de pielea transpirată a calului iar în față de monstrul masculin, slab și noduros, care parcă voia să o

ridice de la pământ cu tot cu animalul de care stătea agățată.

Brusc, ea izbucni în râs: Diko părea că vrea să-i sărute cu nările, fața lui Dragomir.

— Calule, murmură ea, nu este rândul tău, lasă-ne…

Fără îndoială, vocea ei liniștitoare calmă murgul, care își reluă poziția pe care și-o doreau. Imobil, bine înfipt pe picioare.

Muriel urlă îndelung, fără reținere, în timp ce Dragomir se mișca de parcă nu părea să mai termine. Ea simțea că delirează. Niciodată, în Franța, nu fusese iubită cu atâta înflăcărare. De parcă era inepuizabil, masacrând-o, mișcând-o cu mișcări puternice, revenind atunci când părea că terminase.

— Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule! gemu ea cu străluciri în priviri. Nu te oprești niciodată!

Grăjdarul o făcu să țipe în continuare, atât cât a vrut el. Muriel dădu drumul calului și se lăsă în nisip.

Atunci, cu mișcări scurte dar puternice, el o împinse spre mare. Ea avu un ultim spasm, inundată de valuri. Cu senzația intensă că va muri înecată în plăcere.

*

* *

Când se treziră, cu plămânii agitați de acel suflu cosmic al valurilor care năvăleau peste ei, le luă mult timp până să înțeleagă unde se aflau, cum ajunseseră acolo și de ce. Muriel își reveni prima.

— La cai, bâigui ea. Ne întoarcem.

Ea își cuprinse bustul cu brațele.

— Mi-e frig. Acum, vântul s-a întețit.

Dragomir o opri, apucând-o de mână.

— Caii, murmură el, unde sunt?

Ea-și îndreptă privirea spre arbustul unde Diko și Spas fuseseră legați mai devreme. Nimic, în afară de arbustul legănat de briza rece care venea dinspre uscat.

— Nu! făcu ea. Trebuie să ne întoarcem pe jos…

Din nou, el o prinse de mână.

— Taci, domnișoară, uite.

Muriel făcu ochii mari. Deasupra lor, pe promontoriul ce domina micul golf, silueta unui bărbat se profila în lumina ce anunța răsăritul, înalt, puțin adus de spate, cu părul buclat. Bărbatul părea să caute ceva, luminând malul cu o lanternă pe care o aprindea cu intermitență.

— Dar este Jacques! murmură Muriel lipindu-se de Dragomir.

— Jacques? făcu el.

— Da, un turist de la Clubul Mediteraneean. Sunt sigură că el este.

Dragomir se lipi mai bine de Muriel.

— Îl cunoști? șopti el.

Ea râse.

— Da, din prima seară… Stai liniștit. O experiență banală. Nu este un Don Juan așa cum pare.

El se liniști, mulțumit mai mult de tonul vocii, decât de explicațiile pe care nu le înțelesese în totalitate.

— Ceva nu este în regulă! gemu Muriel. Criticile pe care i le-am făcut nu fac să merite un așa tratament din partea lor.

— Care „ei”? zise Dragomir, care progresa cu pași mari în limba franceză.

Muriel nu fu nevoită să-i dea explicații. Acolo, pe stânci, evenimentele se derulară cu mare repeziciune. Alte două siluete apărură în spatele celei dintâi. Foarte agresive, sărind pe Jacques și doborându-l, fără zgomot, fără gesturi exagerate, ca și cum totul decurgea după un plan bine pus la punct și executat metodic.

Muriel vru să țipe. Degeaba. Dragomir îi puse amândouă mâinile la gură.

— Taci, franțuzoaico, ordonă el. Trebuie să taci. Îți voi spune mai târziu de ce.

*

* *

Muriel nu mai tremura de frig în vântul uscat și rece. Spectacolul la care asistase o făcuse să uite de oboseala și nuditatea ei, fără a mai socoti și lipsa cailor, întorși în boxele

lor din cauză că fuseseră legați neglijent. Din față se apropia un vapor de pescuit cu carena alb cu albastru, cu motorul oprit și luminile stinse, dar vizibil în lumina răsăritului.

Jacques zăcea acum în nisip, inconștient. Unul dintre agresorii lui trase barca pe mal. Urmă apoi un șir de operațiuni ce semăna cu debarcarea unor lucruri. Tot ceea ce putu să rețină Muriel, era că „obiectele” descărcate din ambarcațiune nu semănau nici pe departe cu ustensilele de pescuit nocturn.

Apoi barca reveni în mare, cu cei doi, dar lăsându-l pe Jacques pe plajă, lângă grotele focilor.

*

* *

Muriel tremura în timp ce își îmbrăca tricoul.

— Nu înțeleg, zise ea. De ce m-ai oprit să mă duc să-l ajut?

Imediat ce evenimentele se terminaseră, Dragomir o trăsese de mână, obligând-o să se întoarcă la fermă pe jos. Indiferent la goliciunea ei care îl excitase mai devreme. Mut, înverșunat, ca și cum devenise un alt om. Merseseră mult, ea gemând de oboseală, el din ce în ce mai crud și mai dur. Mai întâi, ea încercase să se revolte, dar el o amenințase, dând ordine în limba lui. Traversaseră satul de pescari aproape alergând, gâfâind amândoi. Târziu, își dăduse seama că nu aveau același motiv: Dragomir, de la episodul de pe plajă, părea că transpiră de panică. Se terminase cu tânărul care nu se gândea decât la dragoste. Devenise o fiară speriată cu o singură dorință: să-și șteargă urmele lăsate în noapte.

— Taci! Încetează cu întrebările, făcu el când ea terminase cu îmbrăcatul.

În boxa din spatele lor, cei doi cai, Diko și Spas, sforăiau din nări mâncând, în lipsă de altceva, paiele de așternut.

Muriel studie fața mată pe care barba începuse să o acopere. Lămpile păleau. O briză nouă, dinspre mare, începea să adie. Păsările cântau în ramurile tufișurilor.

— Foarte bine, plec, murmură Muriel.

Ea se clătină pe prag.

— Voi dormi, reluă apoi, poți să fii sigur. Dar mâine, mă

rog, mai târziu… mă voi întoarce să cer explicații. Fii sigur și de asta…

Micul faun bulgar dădu din brațe, ajuns brusc un obiect în ochii metresei lui de o noapte.

— Termină, murmură Muriel, nu meriți.

El alergă spre ea.

— Așteaptă! strigă el. Trebuie să înțelegi.

Ea se opri.

— Și ce anume?

El se încovoie.

— Așteaptă ziua. Când te vei trezi îți voi explica. Pentru moment, promite-mi că nu vorbești cu nimeni despre ce ai văzut. Nimic.

El își prinse capul între mâini.

— Promite-mi, dacă mai ai încă o urmă de afecțiune pentru mine…

*

* *

Dragomir se curbă și-și feri fața. Deasupra lui, cravașa șuieră, imprimându-i pe spate urme roșii.

— Îți arăt eu ție să mai faci pe iubărețul cu străinele, bombăni Orline Vitocha.

Dragomir se lăsă biciuit fără a schița un gest de apărare până ce călăul său obosise. Orline Vitocha, nouăzeci și cinci de ani peste două luni, patronul fermei, nu era tatăl său? Și, în această calitate, abilitat să decidă ce putea face și ce nu, el, Dragomir, mezinul familiei, în cadrul clanului?

Capitolul II

Sub ferestrele Brigăzii Mondene, Cheiul Orfèvres, nr. 6, pe malul Senei, era sărbătoare. Căldura plăcută a unei dimineți de august cu un vânt ușor dinspre vest. Persoane de ambele sexe, turiști sau localnici, se interpelau, se abordau, se evaluau. Era greu de găsit un loc la terasele cafenelelor pentru a începe discuțiile de rutină, la o cafea… Pentru ei, Parisul era deja în sărbătoare, sub soarele acestei prime săptămâni de august.

Sus, deasupra lor, într-un birou mobilat în stil Empire, nimeni nu avea motive de râs. Moartea unui coleg era un fapt plin de răceală. Știrea „căzuse” în urmă cu două ore. Un telefon de la directorul unei agenții de voiaj specializate în sejururi la Marea Neagră, anunțase că inspectorul Jacques Imbert, treizeci și cinci de ani, de la secția stupefiante a Brigăzii Mondene, fusese găsit mort dimineața, lângă o faleză, foarte aproape de un club, Kaliakra-Beach, în Bulgaria, unde plecase să petreacă cincisprezece zile de concediu. Acolo, nimeni, nici măcar primarul satului, nu știa, înainte de asta, că acest turist era polițist. Aflaseră abia după ce îl găsiseră mort și-i căutaseră actele în cabană. Iar acest lucru grăbise anunțarea veștii, de la Kaliakra la biroul agenției și de la agenție la poliție. În mai puțin de trei ore, inclusiv decalajul orar: o oră. De mirare era că Jacques Imbert nu alesese Kaliakra din motive profesionale, ci pur și simplu din curiozitate pentru o plajă situată într-o țară comunistă. Detaliu care complica serios munca polițiștilor. Nici cel mai mic indiciu în legătură cu cauza dramei. Cădere de pe faleză? Fără îndoială. Dar era ceva accidental sau nu? Inspectorul Imbert era un faimos „scotocitor”, chiar și în vacanță. Descoperise ceva ciudat? Se angajase pe o pistă mirosită la întâmplare? Sau era doar un accident? Bineînțeles, la fața locului, bulgarii declanșaseră propria anchetă. Dar la ce trebuiau să se aștepte? Ce colaborare

reală se aștepta între poliția unei țări socialiste și cea a unei țări capitaliste? Dacă inspectorul Imbert nu murise decât în urma unui banal accident, bineînțeles, rapoartele bulgarilor vor fi corecte și curtenitoare, dar dacă era vorba de altceva… Cu acest curios incredibil care era, totul rămânea posibil.

Comisarul divizionar Charlie Badolini, șeful Brigăzii Mondene, își întoarse silueta slabă de tabagic spre comisarul principal Richard, responsabilul diviziunii „stup” din cadrul brigăzii.

— Era celibatar sau căsătorit? întrebă el.

Richard schiță un zâmbet trist.

— Celibatar, murmură el.

Charlie Badolini oftă:

— Într-un fel, mai bine. Nimic nu este mai dramatic decât soarta unei văduve și a orfanilor.

Își trecu mâna peste cele două șuvițe care îl ajutau să mascheze începutul de chelie avansată.

— Când îi veți găsi pe părinții săi, reluă el, să mă anunțați. Țin să le vorbesc personal. Se impune.

Puse mâinile pe biroul său ornat cu piele și metal.

— Corpul va fi repatriat în curând?

— Luni, șefu’, făcu comisarul Richard. Mă voi ocupa de tot și vă voi ține la curent, mai ales în ceea ce îi privește pe părinți.

Charlie Badolini își ridică silueta slabă și se îndreptă spre fereastră. Încovoiat, părând mai scund decât de un metru șaizeci și cinci. Pierderea unui inspector din serviciul său era ceva teribil. Mai avea peste o sută în subordine, pe care îi trata dur, dar care îi erau toți ca niște copii.

— Domnule Richard, reluă el rezemându-se cu brațul de geamul care dădea spre Sena, vreau să știu de ce a murit. Exact.

Comisarul Richard nu avu timp să răspundă: telefonul de pe birou sună. Charlie Badolini răspunse.

— Alo? făcu el, agasat, cine este? Am cerut să nu fiu deranjat… Ah, inspectorul Brichot… și este urgent? Bine,

dați-mi-l.

Se așează neglijent pe birou.

— Deci, Brichot, ce este?

Foarte repede, comisarul Richard înțelese că erau lucruri interesante. Superiorul său dădea din cap și zicea „da” cu jumătate de voce, dar începuse să agite privirea. Semn clasic de enervare sau de mare interes.

— Veniți imediat, concluzionă Badolini. Cum? Cu inspectorul Corentin? Bineînțeles, faceți echipă, nu?

Puse la loc receptorul și se așeză în fotoliul său confortabil.

— Domnule Richard, făcu el cu o voce răgușită, căutându-și o țigară în buzunarul interior al hainei albastru petrol, inspectorul Brichot are ceva interesant să ne comunice în privința morții inspectorului Imbert. Sosește imediat.

*

* *

Foarte elegant în bluzonul său de gabardină de bumbac bej peste cămașa neagră, cu grijă băgată în pantalonul cafea cu lapte, Aimé Brichot afișa o mină destinsă, bronzată și subțiată ca a unuia care tocmai se întorcea din vacanță. De mai puțin de o săptămână, mai exact. Aimé Brichot petrecuse luna iulie împreună cu soția sa, Jeannette, și gemenele lor, Rose și Colette, în La Baule. Un loc de vacanță ales fiindcă îi amintea de o anchetă pe care o reușise acolo. O vreme minunată, fructe de mare suculente, viață conjugală frenetică, seara, în micul lor apartament de pe marginea plajei.

— Vă ascultăm, făcu Charlie Badolini după ce îl examină din cap până în picioare. Cu o satisfacție secretă și nemărturisită: inspectorul Brichot părea să fi avut o vacanță plăcută. În consecință, trebuia să fie în formă pentru restul anului în interesul Brigăzii Mondene, din care făcea parte.

Aimé Brichot își ridică ochelarii pe nasul lui mic.

— Vedeți, șefu’, intră el direct în subiect, am venit imediat ce telefonul fără fir…

Se opri, roșind până în vârful urechilor.

— Telefonul fără fir? întrebă Charlie Badolini uimit.

În fața lui, în partea stângă, inspectorul principal Boris Corentin, „șeful” lui Aimé Brichot, agită o mână musculoasă cu încheieturi noduroase.

— Ați înțeles foarte bine, șefu’, am fost toți la curent imediat, în legătură cu Jacques Imbert.

Charlie Badolini trase un fum din țigară.

— Evident, doar de aceea sunteți polițiști… Bun, continuați, Brichot.

Aimé Brichot se căută prin buzunare:

— Iată, am găsit asta în cutia poștală când m-am întors din La Baule.

Întinse o carte poștală în timp ce se ridica. Șeful Brigăzii Mondene luă peste birou ilustrata. Fotografia înfățișa o plajă clasică. Stânci, cabane, umbrele de paie, fese de turiste expuse la limita decenței, cu nasul în nisip. Întoarse cartea poștală. Pe spate, două timbre, unul roșu și unul albastru, prezentând o uzină de gaz și o centrală hidroelectrică pe fondul brazilor balcanici.

— Vreți să citiți? îl îndemnă Aimé Brichot cu o voce placidă.

Charlie Badolini se conformă. Puțin cam indiferent la început, apoi din ce în ce mai interesat.

„Dragă Mémé, este soare, mare și fete. Fericire, ce să mai! În plus, sunt pe urmele unui caz tipic de „stup” și foarte serios. Îți voi povesti, dacă norocul va fi de partea mea. Mângâie-le pe Jeannette și pe gemene. Salută-l pe Boris și sărută-l pe Baba. Semnat: Jacques Bulgarul.”

Niciun comentariu din partea cuiva, dar toți se prinseseră. Inclusiv cel interesat. De mult timp Charlie Badolini știa că era poreclit „Baba”, de către inspectorii din subordine.

— Cu Jacques Imbert m-am prezentat la concursul de inspectori, zise Aimé Brichot, și am rămas foarte buni prieteni.

Își trecu mâna peste frunte, mai emoționat decât părea. Charlie Badolini se întoarse spre comisarul Richard.

— Deci, făcu el, Imbert descoperise ceva la Kaliakra…

Șeful de la „Stup” dădu din cap, încordat.

— În orice caz părea foarte plauzibil. Termenii folosiți, ca un cod…

Charlie Badolini îl fixă:

— Iar dumneavoastră nu aveți niciun mesaj din partea lui? Nimic care să poată confirma acest indiciu?

Comisarul Richard se aplecă. Nu, nimic. Subordonatul său nu îi anunțase nimic, nici măcar nu-i trimisese o carte poștală.

— Fără îndoială, făcu repede Boris Corentin pentru a destinde atmosfera, nu a îndrăznit să vă deranjeze cu detalii vagi. O carte poștală trimisă unui coleg, nu este totuna…

Charlie Badolini strânse cartea poștală între degete.

— Un caz clasic de „stup”… reluă el cu o voce distrată. Imbert era un polițist adevărat, până la capăt. Nu degeaba a scris asta, chiar dacă a neglijat să raporteze șefilor direcți. Îl cunosc, urmărea ceva…

Clipi din ochi

— Brichot, făcu el. Scriindu-ți doar ție, a lansat un mesaj, care sună cam așa: „Norocul m-a pus pe o pistă cu stupefiante, cercetez și folosesc cuvinte codificate, pentru tine, un prieten, în caz de nenorocire…”

Întoarse brusc cartea poștală.

— Bineînțeles, priviți adresa: D-lui Aimé Brichot. Nu Inspectorului Aimé Brichot. Și a fost expediată la domiciliul privat. Nu aici, la sediul Brigăzii.

Se luminase și, acum, străbătea biroul cu pași nervoși de polițist la vânătoare.

— Turcia, mormăi el ca pentru sine, este puțin mai la sud de Bulgaria, de cealaltă parte a Mării Negre. În Bulgaria, nu se cultivă mac, nici canabis. Regim comunist. În Turcia, da. Filiera greacă este moartă, filiera napoletană agonizează. Marsilia este sub control.

Se opri în fața lui Richard, Corentin și Brichot.

— De ce nu filiera bulgară? Aș fi răutăcios, dar Imbert a fost genial.

Își trecu mâna peste ochi.

— Un polițist de la Mondenă, reluă el înăbușit, nu cade de pe o faleză, nici chiar în concediu, mai ales după ce a trimis o carte poștală cu un mesaj codificat... Bun, să vedem ce putem face.

*

* *

Comisarul Richard se răsti:

— Dar, șefu', ancheta intră în competența mea! zise el nervos.

Charlie Badolini îl privi cu un aer obosit.

— Domnule Richard, articulă el. Gândiți-vă. Bulgarii au găsit actele lui Imbert. Știu cine este. Bulgarii, ce sunt? Comuniști. Și care este una din activitățile principale ale țărilor comuniste, dacă nu să intoxice lumea capitalistă cu opiu din Extremul Orient și cu toate derivatele lui? Cine spune că pista peste care a dat Imbert, din întâmplare, dacă este o pistă, bineînțeles, nu face parte dintr-un plan? Deci, O.K., trimitem acolo oficial unul sau doi dintre inspectorii dumneavoastră, Mertall și Serrurier, pentru a se interesa? Credeți-mă, vor fi urmăriți de la sosire. Iar bugetul meu este prea limitat pentru a arunca cu banii pe fereastră. Nu, am altă idee. Inspectorii Boris Corentin și Aimé Brichot, de la Cazuri Speciale, vor petrece o vacanță la Kaliakra-Beach. Incognito. Ca celibatari. Și vor fi atenți. Niciun contact cu Interpolul, nici cu bulgarii. Nimic. Doi turiști. Îl voi convoca pe directorul agenției de voiaj. Are tot interesul să păstreze tăcerea. Îmi va face rost repede de două bilete de avion și o cabană pentru doi șmecheri dornici de nisip cald și să petreacă.

*

* *

În biroul de la Cazuri Speciale în care se întorseseră, Aimé Brichot se scărpina în mustață.

— Una peste alta, zise el, nu este neplăcut să mergi să-ți întreții bronzul la Marea Neagră, dar, totuși, nu ți se pare bizar să pleci într-o misiune secretă?...

Corentin ridică din umerii puternici de atlet supra-

antrenat fizic.

— Te gândești la Japonia, Mémé? Este adevărat, Baba ne abonează la cazuri extreme în acest moment. Dar îmi va face bine plaja, nu? Deci, de ce să nu mergem să respirăm aer bulgăresc? Hai, grăbește-te să o vezi pe Jeannette, să-ți iei la revedere.

Brichot oftă:

— Norocos de celibatar, nu ai cui să-i explici că munca te trimite dincolo de Cortina de Fier.

Corentin zâmbi misterios.

— Ești atât de sigur?

Capitolul III

Ghislaine ridică penseta de epilat între degetul mare și index, cu unghiile vopsite cu un roșu închis.

— Îți place, așa? făcu ea cu o lăcomie atentă în glas.

Boris își termina liniștit de devorat o aripioară de pui. Dinții smulgeau carnea albă de pasăre cu o poftă de fiară. Instalat lângă grătar, într-un șezlong, magnific în costumul de baie, stătea la soare pe terasa apartamentului, ca un animal de rasă, numai mușchi și nervi. Greu de ghicit, în afară de firele albe din masa neagră și buclată a părului, că se apropia de patruzeci de ani. Și mai mult. Nici măcar abdomenul nu îl trăda. Era plat, musculos, dur. Putea face să se tăvălească de disperare și o statuie grecească.

— Nu îmi răspunzi, bombăni Ghislaine. Ai mintea în altă parte. Cred că te plictisesc.

El aruncă oasele curățate complet în farfuria de porțelan de Chantilly.

— Fiecare lucru la timpul său, făcu el încordându-și pectoralii. Gata, sunt sătul. Pardon, încă ceva…

Întinse mâna înspre pahar.

— Nu trebuie niciodată să lași să se încălzească vinul la soare, explică el, și goli paharul.

Ghislaine bătu cu tocul în salteaua albă pe care era întinsă, dezbrăcată, cu coapsele depărtate.

— Nemernicule, gemu ea, eu te invit pentru weekend. Este frumos, ne bronzăm. Neuilly, în august. Este paradisul și tu faci nazuri.

El râse.

— Ce vrei, de fapt? zise el, evaziv.

Ea îl amenință cu penseta de epilat.

— Îți voi smulge firele de păr din nas unul câte unul. Vei vedea, plângi automat. Și nu conta pe mine să te consolez.

— O.K., aripioara de pui mi-a captat toată atenția, reluă el, conciliant. Nu poți să înțelegi că sunt un gurmand? Ador să

ronțăi oase.

Ea simți că se topește.

— Și eu, murmură ea.

Îl devora din ochi.

— Uite, de ce ții pe tine slipul de baie? Nu este nicio piscină aici și singurii vecini care pot să ne vadă, de dincolo de stradă, sunt în vacanță. Știu, așa este în fiecare an. Toți își iau concediu în august.

El se execută, ca un băiat ascultător.

— Ah, este mult mai bine așa, aprecie ea, cu privirea ațintită pe sexul greu și delicat care se arăta sub un smoc de păr buclat, între coapsele de atlet. Bun, răspunde la întrebare. Îmi vine bine, da sau nu?

— Este mai sexy așa, aprecie el.

Ghislaine aplecă privirea în față, studiindu-se. Puțin mai jos de sânii ei grei de blondă veritabilă, cu sfârcuri roz și umflate, și de abdomenul ușor bombat, pubisul se oferea vederii între coapsele depărtate.

— Pentru asta am și făcut-o, proclamă ea solemn.

El râse.

— Vrei să te cred, vicioasă cum ești.

Ea agită din nou penseta. Sânii i se mișcară, în ritmul unei hule de mare.

— Încă un cuvânt și rămâi fără desert.

— Ce desert? făcu el ridicându-se.

El se aplecă peste ea și începu să-i studieze pubisul artistic epilat. Ghislaine nu minți se: o treabă drăguță. Cu mișcări precise, se epilase între picioare, păstrând din părul pubian doar o „garnitură” verticală, în lungime, în jurul labiilor și până înspre abdomen. Efectul era pe cât de scandalos, pe atât de provocator.

— Înțelegi, trișă ea, scopul real al operației: mai practic pentru slipul string. Nu se mai vede părul.

El se tolăni lângă ea pe saltea la soare.

— Mincinoaso, știi bine de ce ai făcut asta. Pentru a excita bărbații.

Ea își luă un aer indignat.

— Porcule! Nu te gândești decât la asta!

El începuse să-i cuprindă sânii cu amândouă mâinile, căutând sfârcurile pentru a le mușca. Învinsă, ea se lăsă pe spate pe saltea, cu brațele întinse. Deasupra lor nu era decât soarele.

Salteaua țipă prima, apoi fu rândul lui Ghislaine, devenită, după ancheta de la Tokio, metresa lui Boris Corentin. Erau făcuți să se înțeleagă. Două animale ale plăcerii, libere, tolerante, indiferente la concurenții posibili sau probabili. Țipă și el, fără reținere, înfipt în ea cu o vigoare de bărbat de douăzeci de ani.

Când el se ridică, o tufă de tuia începuse să le țină umbră.

— Vrei să-ți mut salteaua? făcu el tandru.

Ea îl cuprinse cu brațele.

— Nu, stau bine așa. Era prea cald în brațele tale.

Puțin după, ea se ridică, dezbrăcată, pentru a face cafea. Venea și pleca, cu farfuriile și zahărul. Goală, cu mers de prințesă. El își mușcă buzele. Trebuia totuși să-i spună.

— Ghislaine? îndrăzni el. Am o problemă.

Ea se opri, mirată.

— Weekendul este programat, reluă el. Munca.

Boris îi explică în propoziții scurte și precise.

— Foarte bine, concluzionă ea, schimbată, fiindcă nu îmi propui să vin cu tine…

El învârti încet cu lingurița în ceașcă.

— Nu fi copil, este imposibil, știi bine.

Ea ridică din umeri iar sânii îi urmară mișcarea.

— Frumoasă scuză! Organizez un weekend aici, amândoi, și tu dispari. Frumoase maniere…

Deja ea îi întorcea spatele, oferindu-i o pereche de fese adorabile.

— Ce vrei să fac eu? strigă ea, furioasă, întorcându-se. Mă vezi tricotând până luni?

El își reținu un zâmbet.

— Te asigur, sunt obligat.

Ea se așeză în fața lui, cu picioarele încrucișate.

— Am noroc până la urmă: Hubert este singur în acest

weekend. Nu îl cunoști și cu atât mai bine: cinăm împreună diseară.

Boris simți cum îl cuprinde o slăbiciune.

— Cum vrei, făcu el, încercând să se stăpânească. Până la urmă, eu sunt cel vinovat.

Își căută o țigară cu mâna tremurând.

— Hei, ce? zise ea, pe jumătate crudă, pe jumătate tandră. Nu face mutra asta! Tu ești cel care mă lasă baltă.

El închise bricheta cu un gest sec.

— Absolut de acord cu tine, dar totuși, ai fi putut să aștepți să plec pentru a face planuri.

Ea se lăsă pe genunchii lui.

— Prostule, murmură ea, sunt o fată sinceră, nu știi? Aș fi fost o scorpie să caut un înlocuitor pentru tine, după ce ai plecat. Făcând-o de față cu tine, îți dovedesc că este doar o gustare pentru foamea pe care o am și nimic altceva, nu?

El trase din țigară, înverșunat.

— Boris, continuă ea îndreptându-și mâinile spre abdomenul lui, nu ai înțeles că doar tu mă faci fericită?

Acolo unde stăteau, soarele îi inunda din nou, iar spatele ei era umed sub mâinile lui Boris. El o mângâie pe ceafa ascunsă de părul blond. Ghislaine îl înghiți pe îndelete, mușcând, smucind, prefăcându-se că mușcă. Încerca să-l epuizeze. Să-l golească. Oprindu-se atunci când simțea că este gata să explodeze. El se lăsă în voia ei, abandonat, cu capul pe spate. Când ea îl făcu să explodeze în cele din urmă, el se lăsă zguduit de spasme.

Ghislaine se ridică, zâmbitoare.

— Când mă gândesc că nici măcar nu pot să sper că te-am obosit pentru opt zile, murmură ea. Cum te știu, în avion o iei de la capăt…

Începură să râdă amândoi.

— Distrează-te bine cu Hubert, zise el, amărât. Îi urez să fie la înălțime. Cu o canibală ca tine, nu este ușor.

Ea își scutură părul.

— La ce oră este avionul tău?

— Nouăsprezece, trebuie să plec.

— Te însoțesc, se hotărî ea.

El îi luă fața între mâini.

— Nu, trebuie să te odihnești, Hubert al tău are nevoie de o tovarășă de weekend odihnită și bine dispusă.

Ea întoarse capul.

— Ești drăguț, nu pot spune că ești un gelos vulgar.

Boris se ridicase și se îmbrăca.

— Ciao, femeia bărbaților, făcu el din pragul apartamentului cu o mină nervoasă.

În lift, își aprinse o altă țigară. Mai indispus decât voia să recunoască. Oricare ar fi fost raporturile dintre ei, bazate pe libertate reciprocă totală, nu îi venea bine să știe că, în acea seară, un alt bărbat...

Oftă ieșind în clădire. Până la urmă și ea putea să aibă aceleași sentimente. În Bulgaria, în acel club de vacanță unde se ducea, se va mulțumi doar să privească fetele pe plajă cum își vopsesc unghiile? Fluieră după un taxi și îi dădu adresa lui Aimé Brichot. Prefera să treacă mai întâi pe la coechipierul său. Valiza lui o va face repede, în timp ce Aimé... Desigur, îl va găsi confruntându-se cu o suită de probleme dramatice: cum să-și bage garderoba în valiză?

Capitolul IV

Muriel dădu la o parte cearșafurile cu mișcări ample din picioare. Nu mai putea. Era prea cald în cabana cu acoperiș de fibrociment. De obicei, îi plăcea acest aer sufocant, de vacanță. Dar astăzi, totul era diferit. Pentru prima dată de la sosirea la Kaliakra, nu avea decât o dorință: să plece. Să se întoarcă la Paris, chiar dacă pierdea niște bani, luați pe credit pentru douăsprezece luni.

Noaptea trecută fusese fericită pentru ea. Nebunească.

Apoi o întâmplare stricase totul: spectacolul unui bărbat „pedepsit” pe o faleză. În fața ei. În timp ce ea se distra cu un grăjdar de la fermă. Apoi, ea se întorsese, fără să spună nimic, chiar fără să îl caute pe Alain, directorul satului de vacanță.

Nu închisese ochii până ce nu auzise strigătele turiștilor dincolo de clădirea centrală, amestecate cu ciripitul păsărilor. Căzuse într-un somn agitat, cu întreruperi. La prânz, nici nu avu puterea să iasă. Rămăsese acolo, transpirând în patul din cabana încinsă de soarele Mării Negre. Beatrice, colega ei de cabană, nu era acolo când se întorsese, fiind fără îndoială „ocupată” prin alte părți…

Pe la ora cinci după-amiază, își reveni puțin câte puțin, iar acum, lâncezea goală, repetând fără încetare aceeași întrebare: trebuia sau nu să se ducă la Alain și să-i spună ceea ce văzuse noaptea trecută, lângă grotele focilor din Kaliakra?

Afară, auzea acum țipetele și râsetele micului grup care se formase de la sosirea avionului. Recunoscând vocile. Cel care râdea tot timpul era Francis. Optsprezece ani, bun dansator, și care o curta de la sosire cu o îndârjire de flăcău. Apoi se auzeau vocile lui Jo și Marie-Jo, un cuplu „liber”, venit aici pentru a se defula atât împreună cât și separat. Vocea acidulată, dând ordine, era a lui Beatrice, bruna cu sâni ascuțiți pe care Muriel o ghicise de la început că are

gusturi de lesbiană. Dintr-un motiv personal: din prima seară, la club, Beatrice o „atacase” deschis.

O singură voce lipsea, cea a lui Jacques, „pedepsit” noaptea trecută. În legătură cu care Dragomir o implorase să tacă.

De ce? Ce ascundea? Și de ce, subit, vacanța îi era stricată? Avea nevoie de o vacanță liniștită.

Se răsuci pe burtă, ascunzându-și capul în pernă, încercând să uite totul. Dar fața rotundă și blândă a lui Jacques reapărea, spunând: „Mă uiți?”

Muriel se ridică într-un cot, căutând o țigară pe noptieră. Bricheta se aprinse și camera fu invadată de aroma dulceagă de Winston. Muriel recunoștea adevărul: nu îndrăznea să iasă, fiindcă se temea să nu afle exact ce nu dorea. Motivul absenței vocii lui Jacques din grup…

Un ciocănit ușor la ușă o smulse din gânduri.

— Muriel, ești acolo?

Vocea lui Beatrice. Timidă și, în același timp, acuzatoare.

— Da, sunt aici, oftă Muriel.

Ușa se deschise și, în lumina de afară, silueta suplă a fetei apăru. Cu un mini-slip, fără nimic altceva. La Kaliakra, trei sferturi dintre femei se plimbau cu sânii goi. Iar Beatrice proclamase, de la sosire, că nu avea niciun sutien în bagaje.

Ea veni și se așeză lângă pat.

— Ceva nu merge? întrebă ea aplecându-se.

Venea de la plajă. Era încă fierbinte și mirosea a nisip, iod, cremă de bronzat. Sânii ei mici cu vârfuri nervoase se profilau în umbră. Întoarse spre Muriel fața ei cu ochi de pisică.

— Dar ești dezbrăcată! exclamă ea. Nu am observat mai devreme. Este destul soare afară.

Muriel încercă să tragă cearșaful. Beatrice o opri cu o mișcare bruscă din încheietură.

— Lasă, roșcato, murmură ea râzând.

Se opri, cu ochi iscoditori.

— Dar ești o roșcată veritabilă! exclamă ea studiind abdomenul lui Muriel.

Aceasta își strânse picioarele și se întoarse pe o parte, jenată.

— Ești bolnavă? întrebă Beatrice pentru a face conversație.

Muriel ridică încet din umeri.

— Am dormit prost, cred că din cauza unei insolații. Prefer să nu ies astăzi.

Nu se putu abține să amâne pentru mai târziu întrebările care o ardeau.

— L-ai văzut pe Jacques? făcu ea cu o voce care se voia banală.

Beatrice se blocă.

— Ia uite, te interesează?

Obrajii lui Muriel se înroșiră.

— Nu în mod special, zise ea la întâmplare, dar vă ascultam pe toți. Nu i-am auzit vocea lui Jacques. Deci am fost intrigată. Este mereu cu grupul.

Beatrice admira bustul lui Muriel pe care aceasta îl acoperea cu antebrațele.

— Știi că ai dreptate, făcu Beatrice, părând că nu remarcase gestul pudic al lui Muriel. Jacques nu a apărut astăzi. Ca și tine.

Ea zâmbea, tot mai aplecată în față.

— Muriel, murmură ea, ești drăguță, știi…

Muriel se ridică.

— Ascultă, lasă-mă, nu vezi că nu mă simt bine?

Ea trebuie că avu o lucire de furie în ochi, căci Beatrice se dădu înapoi, ca mușcată.

— Foarte bine, zise ea, dacă mă tratezi așa… Venisem să mă interesez de tine.

Muriel se ridică din pat.

— Pe curând. Trebuie să mă îmbrac.

Beatrice se indignă.

— Cum vrei. Chiar nu pari în apele tale.

Și plecă. Cinci minute mai târziu, Muriel alerga pe drumeagul de nisip printre tufișuri, înspre fermă.

*

* *

Orline Vitocha o fixa pe Muriel. Ca un comisar.

— *Dobăr vecer,* zise Muriel, amabilă.

Bătrânul se înclină.

— *Dobăr vecer,* îi răspunse.

Stătea zâmbitor. Muriel ezită să pună întrebarea care-i stăruia pe buze. Nu știa să o formuleze în bulgară, deși era simplă: „Unde este Dragomir?”

Bătrânul, aproape centenar, înțelese din priviri, îndreptă degetul spre o boxă.

— Dragomir! zise el sec.

Muriel duse mâna la gură. În fața ei, amantul de noaptea trecută avea obrajii biciuiți. Dâre lungi roșii, pe alocuri, cu crustă de sânge.

— Dragomir, bâigui ea, ce ți s-a întâmplat?

Tânărul se întoarse, fără niciun cuvânt.

— Dragomir, insistă ea, mi-ai promis o explicație. Astăzi.

El nu se întoarse, continuând să adune cu furca paiele murdare din boxă.

— Lasă, mormăi el. Mai bine pleacă.

Imediat după asta, între tată și fiu avu loc un schimb de replici ce semăna a altercație furioasă. Muriel înțelese imediat: bătrânul îi transmitea fiului său să nu mai vorbească cu „capitalista”. Cuvântul îi răsună în urechi lui Muriel, chiar dacă în bulgară se scria cu ortografie chirilică.

— Foarte bine, făcu ea, știi unde mă găsești, te aștept, în seara asta, la club. În cazul în care vrei să bei un pahar de șliboviță înainte de cină.

Ea plecă, emoționată, sub privirea ironică a bătrânului Orline Vitocha.

Capitolul V

Aimé Brichot lăsă șervețelul de hârtie pe platou.

— Totuși, îmi era foame, mormăi el. Dar nu pot. Este prea infect.

Lângă el, Boris Corentin se lupta cu câteva bucăți de carne uscată super-sărată. Una peste alta, era și o roșie. După carnea uscată, o brânză bulgărească și un fel de șvaițer fără găuri care pișca.

Abandonă și el, încercând să răzuiască maximum de brânză albă de pe farfuria ca de copil. Cel puțin roșia era comestibilă.

— Cred că merge! oftă el înghițind ultima bucățică de pâine.

Chemă o stewardesă îmbrăcată în albastru. În engleză, ceru să le mai aducă brânză albă și pâine. Ea îl privi, vizibil uimită. O astfel de cerere nu era inclusă în planul de zbor.

Corentin afișă zâmbetul lui cel mai fermecător. Efect instantaneu: fata roși și dădu din cap.

— Voi încerca, zise ea.

Cinci minute mai târziu, se întorcea cu suplimentul cerut, dar fără să își dea seama de consecințele gestului ei. Tot avionul observase manevra și cereau și ei. Primii patru fură serviți, nu și ceilalți. Nu mai era nimic „la bucătărie”.

Corentin se aplecă să-și ia valiza de pe scaun, după ce se debarasaseră farfuriile. Scoase un dosar.

— Privește, făcu el, Baba mi-a dat listing-ul din calculatorul agenției de voiaj cu cei care au fost la Kaliakra-Beach.

— La ce îți va folosi? întrebă Brichot care își ștergea ochelarii.

Corentin ridică din umeri.

— Să treacă timpul mai repede, mai întâi, apoi, poate vom găsi ceva interesant.

Zece minute mai târziu, dădu din mână.

— Hei, Mémé, trezește-te!

Brichot se ridică îndreptând spre el o privire buimacă.

— Am găsit ceva. De patru ani, apar aproape cincizeci de nume ai membrilor de onoare, care revin în fiecare an în august la Kaliakra. Acum trei ani optzeci de nume. Acum doi ani, o sută cincizeci de nume.

— Și, făcu Brichot, de asta mă trezești?

Corentin închise încet dosarul.

— Poate nu are importanță, dar este bine de reținut, oricum, aceste cifre.

Brichot se lupta cu butonul care comanda înclinarea scaunului.

— Îmi vei explica mâine, Sherlock Holmes, vrei? Mi-e somn.

Apăsă pe buton, împingând cu umerii în spătar. Niciun rezultat.

— Dumnezeule! se înfurie el.

*

* *

Bătrânul Mercedes de culoare albastră se târa prin noapte. Fără aer condiționat. Coborând din avion pe aeroportul din Varna, unul de provincie și sărăcăcios, simțise o umezeală bruscă pe cămașă: noaptea era toridă. Trecerea prin vamă fusese lentă, dar fără prea mari probleme. Funcționarii păreau indiferenți la tot.

În jur, pe drumul spre Kaliakra, foarte puține mașini particulare. Practic toate erau marca Lada. Puținul care se putea vedea din oraș și din împrejurimi degaja o impresie de tristețe și sărăcie. Singurul care putea atrage atenția era un enorm monument de beton înălțat pentru gloria pactului sovieto-bulgar. În mașină, glumele din avion se terminaseră. Cei imprudenți sufereau de pe urma vinului băut în avion, alții încercau să deschidă ferestrele, jumătate blocate. Câțiva somnoroși, printre care și Aimé Brichot, sforăiau, cu gura deschisă, zgâlțâiți de gropi.

*

* *

Vestă din catifea roșie decolorată de iod și descoperind un piept păros, bermude de bumbac alb tocit pe fund, picioare goale, barbă înfloritoare. Alain, șeful clubului, îi examina cu atenție pe cei doi clienți recomandați. Era norocul lui! Un „accident” pe care îl ascunsese celorlalți, din club, îi aducea pe cap acum pe cei doi polițiști, deghizați în turiști…

— Bună seara, zise el schițând un zâmbet forțat. Dacă vreți să mă urmați…

El îi conduse în biroul său.

După un schimb de banalități despre călătorie, Alain își drese glasul.

— V-am repartizat cabana 227, chiar lângă clădirea centrală. Va fi mult mai practic ca să ne întâlnim dacă este necesar.

— Sper că va fi necesar și benefic, remarcă Corentin, zâmbitor.

Șeful satului de vacanță îl examină, părând eliberat de o greutate. Cei pe care îi avea în față erau totuși prezentabili, pentru a nu spune mai mult. Uriașul brunet, care semăna cu Alain Delon, va face ravagii la apariția pe plajă, a doua zi. Celălalt, chelul, era deja în peisaj, bronzat ca unul care fusese deja pe-acolo.

— Nimic nou de azi-dimineață? întrebă Corentin, încordat.

Alain oftă.

— Nu, am ales ipoteza accidentului, bineînțeles, cu poliția locală care a luat deja corpul. Poate că așa s-a și întâmplat. În privința membrilor clubului, sunt doar la stadiul de întrebări în privința lipsei lui Jacques, fără să se bănuiască adevărul. Pentru moment…

— Posibil, făcu evaziv Corentin, dar totuși știți că Jacques Imbert era polițist? Inspector la „Stup” în Brigada Mondenă, ca să fiu mai exact.

Șeful clubului se încovoie în fotoliul său.

— Bineînțeles, făcu el aproape indignat, chiar dacă pe pașaportul său, în dreptul profesiei scria: „Călătorie de afaceri”.

— A venit să vă vadă, după prima întâlnire? reluă

Corentin.

Șeful clubului închise pleoapele.

— Nu chiar, am băut două sau trei pahare împreună, seara la bar, dar fără să vorbim despre altceva în afară de pescuit și wind-surf. Pescuia destul și-am gustat adesea peștele, seara, la grătar, pe plajă.

— Vreo aventură?

— Nu, nu chiar. Știți, aici, cuplurile se formează pentru o noapte, în general. Poate a avut una sau două aventuri, dar nu am observat. În afară de wind-surf și pescuit, vă repet, era venit pentru sport.

Corentin se ridică.

— Mémé, tu ai alte întrebări?

Brichot își abținu un căscat. Era două dimineața. Altfel spus, trei în Franța, cu decalajul orar. Abia aștepta să ajungă în pat.

— Sincer, nu, făcu el cu o voce somnoroasă.

Un sfert de oră mai târziu amândoi dormeau, legănați de sunetul valurilor Mării Negre. Dezbrăcați și peste cearșafuri din cauza căldurii. Din fericire, o briză calmă de mare pătrundea prin fereastră și îi răcorea.

*

* *

Muriel se răsucea în pat fără să adoarmă. Revenind, obținuse, cu un zâmbet, o cabană cât mai îndepărtată de clubul de noapte.

Puțin după ora trei dimineața, se hotărî să renunțe. Se ridică și se duse să se machieze. Apoi își luă o rochie lungă din bumbac verde, o culoare care i se potrivea pielii ei de roșcată și ieși, în picioarele goale. O luă înspre club. Dacă nu putea dormi, măcar să se distreze. Într-un fel spus. Deși cu tot vacarmul, amintirea lui Jacques o rodea. „Nu spune nimic, ordonase Dragomir. Îți voi explica mâine.” Degeaba. Nu venise la întâlnire. Nu îi explicase nimic iar asta o apăsa. Un bărbat atacat în noapte de alții pe o faleză. Apoi, azi, anunțul morții lui…

Petrecăreții, acolo, în club, încercau să uite, obosindu-se

cu dansuri și alcool pentru a nu-și strica concediul atât de scump plătit. Toți, francezii, italienii, belgienii, germanii, amestecați în superba indiferență la nenorocirea altuia.

Regretă că se hotărâse să intre în club. Înăuntru, atmosfera se apropia de o orgie pur și simplu. Un neamț gras, cu slipul decoltat, stătea în genunchi și înghițea un litru de bere în cadrul unui pariu ciudat care îl obliga să bea a nu știu câta sticlă. Puțin mai departe, Luigi, italianul, pipăia chicotind o belgiancă al cărei sutien stătea să plesnească. Pe ring, cinci sau șase cupluri se legănau în ritmul unui slow retro. Ceva languros și veștejit care data din anii cincizeci. Puțin mai departe, o nemțoaică dansa singură. Topless. În șort dar cu sânii goi. Ce-i drept, avea sâni magnifici, grei și tari, care vibrau în ritmul muzicii. La trei metri de ea, Beatrice o contempla cu ochii pierduți spre bustul perfect.

Muriel încercă să se întoarcă. Prea târziu! Beatrice o văzuse.

— Muriel! strigă ea gesticulând din brațe. Vino, ce surpriză!

Tânăra roșcată ezită, dar se hotărî să se apropie. Ca de fiecare dată, amabilitatea ei o făcea să piardă.

Cum se așeză, Beatrice se lipi de ea, mirosind a alcool. Muriel se feri. De când intrase avusese o reținere. Transpirație, fum, vinuri și whisky amestecate. În această seară totul era diferit. Nu avea nimic cu cei abia veniți. Ei nu știau. Dar ceilalți? Toți uitaseră că Jacques, cel care le aducea pește proaspăt, murise?

— Lasă-mă, te rog, murmură ea, respingând ferm mâna pe care Beatrice i-o așezase pe coapsă.

— Mai bine nu veneai, șopti Beatrice.

Muriel o privi.

— La naiba, făcu ea cu duritate în glas. Sunt liberă să fac ce vreau, nu?

Beatrice se dădu înapoi, deranjată.

— O.K., este în regulă.

Muriel alesese să o ignore. Cu mâna, îi făcu semn lui

Andrey, barmanul de noapte, adorabil, profesionist.

— Un scotch, făcu ea, te rog! Cu gheață, dar fără apă.

Mașinal, duse mâna la gât, acolo unde avea colierul cu bile, „banii” utilizați în interiorul clubului. Desfăcu numărul de bile care acoperea prețul consumației. Mereu același tarif, la băuturi, noaptea.

Când ridică mâna să ia o gură de scotch, îl văzu pe bărbatul așezat lângă Ray, disc-jockey-ul, un membru al clubului care se ocupa benevol de muzică.

În comparație cu noul venit, Dragomir era un copil.

Era ca o iluminare. Un brunet. Evident. Ca o roșcată ce era, abia aștepta asta. Într-un tricou verde, umerii de două ori mai largi, înalți și musculoși, mai ceva decât ai lui Dragomir. Restul era pe măsură. Pectorali proeminenți, abdomen plat. Dar era totuși un nou-venit.

Muriel își orientă atenția asupra esențialului, fața. Examen trecut cu felicitări de juriul interior. Ochi negri, sprâncene arcuite, bucle presărate cu fire grizonate. Pometi proeminenți, gură cărnoasă, deasupra unei bărbii osoase, era un Alain Delon ameliorat, ceva rar. A doua zi, era interesant de văzut cum arăta în slip la prima lui baie, pe nisipul fierbinte de la Kaliakra-Beach.

Instinctiv, Muriel își aranjă șuvița care îi masca partea stângă a feței și își schimbă poziția scaunului, scoțând bustul în evidență. Apoi începu să se joace cu colierul de metal brun.

*

* *

Ca de fiecare dată, după o oră de somn, organismul lui Boris Corentin recuperase din oboseală. O calitate care era în același timp și un defect. Acasă, în liniștea garsonierei sale din strada Turbigo, nu era nimic grav când își revenea din oboseală. Era suficientă puțină leneveală pentru a cădea din nou în brațele lui Morfeu. Dar în acest caz, pe plaja Mării Negre, când muzica urlă la cincizeci de metri, este altceva. Ca un bun camarad, se sculase din pat fără să aprindă lumina și își desfăcuse valiza pe pipăite, căutând exact ceea

ce îi trebuia. Apoi, fusese suficient să urmeze zgomotul muzicii pentru a găsi ușa clubului.

Își făcuse deja alegerea. Nemțoaica fără sutien care își mișca sânii în stil brazilian, prea puțin pentru el: genul fanatic după dans, zero la pat. Franțuzoaica înaltă și brunetă cu sâni duri sub o djalaba marocană, era lesbiană. Belgianca cu ochii sticloși deasupra berii, prea beată... Celelalte fete erau însoțite. Mai rămânea roșcata cu un aer îngrijorat, care comandase un scotch din cauza stării de contrarietate intimă.

Fiecare cu trucurile lui. Pentru roșcate, Boris Corentin avea o slăbiciune. Fusese cu trei sau patru, nu mai multe, dar fusese suficient pentru a se contamina.

Își luă paharul cu suc de portocale în care adăugase o porție bună de votcă Eristoff, se ridică și se duse lângă roșcată, fără să scoată niciun cuvânt. Ca și cum totul venea de la sine. Boris Corentin nu uitase niciodată sfatul dat de o tânără jurnalistă cu care avusese o legătură pe vremuri: „Nu spui nimic, îi spusese jurnalista, o privești pe fată în ochi, fără să spui absolut nimic. În fond, cuvintele nu sunt interesante pentru ea, nici pentru tine, de altfel. Pălăvrăgeală? Degeaba dacă ea nu este hotărâtă, timp pierdut dacă s-a hotărât deja. Pălăvrăgeala ta nu va schimba cu nimic prima impresie. Atunci, la ce bun să mai vorbești? O privești și atât. Dublu sau nimic. Merge sau nu merge. Dar cel puțin, dacă merge, ai câștigat timp și salivă."

Sfaturile jurnalistei nu fuseseră uitate: într-o zi, pe când avea vreo douăzeci și cinci de ani, remarcase în tren, între Nantes și Paris, o fată de șaisprezece ani însoțită de o guvernantă. După cum îl sfătuise jurnalista, o privi în liniște pe fată. Rezultatul: o lună mai târziu, fata era însărcinată. Tatăl ei, un marchiz bogat, nu mai putuse să facă altceva decât să accepte situația.

*

* *

La capătul a cinci minute, Muriel începu să se simtă încurcată. Ce voia să însemne, până la urmă, toate acestea?

Noul venit în pantalon crem și tricou verde, nu scotea niciun cuvânt, nici nu era interesat de muzică și nici nu o invita măcar să danseze. Pur și simplu se așezase în fața ei și o privea fumând și bând din când în când câte o gură din votca-portocalie, Eristoff, pe care Dragomir o adora și el, dintr-un motiv. Era ca un „foc” în gât... Acesta nu doar că o privea, ci, mai degrabă, o „analiza”, fără complexe, și, curios, fără nici urmă de desfrânare.

Diferența față de un cuceritor banal era bineînțeles că acesta exploda de frumusețe și farmec, dar și prin faptul că părea că o câștigase deja. Muriel se lupta să își revină. În fața ei era un necunoscut, ceea ce nu era prea grav. La Kaliakra-Beach, fiecare este ca un necunoscut pentru celălalt. Doar că acest necunoscut „vorbea” direct cu privirea lui expresivă. „Da sau nu?” întrebau ochii lui.

Ea se simțea ca o sălbăticiune urmărită de vânător prin pădure. Capcanele o amenințau, dar ei îi plăcea această senzație de neliniște care făcea să i se accelereze bătăile inimii. Exact ca și cum acest bărbat descoperise inutilitatea vorbelor, scoțând la iveală acest adevăr profund: o femeie nu adoră altceva mai mult decât să fie vânată. Mai ales cu o privire.

Jocul dură cam trei-patru melodii. „Gata, sfârși prin a-și spune Muriel, merită să încerc, nu am mai văzut un asemenea tip.”

Se ridică, cu ochii fixați în ai brunetului, fără să scoată niciun cuvânt.

Boris Corentin își termină votca și o urmă ca și cum ar fi fost obișnuință. În urma lor, Beatrice își aprinse nervoasă o țigară, spunându-și: „Nu este posibil, îl cunoaște, ea l-a adus aici, șmechera! A ținut secret!”

*

* *

Muriel era întinsă pe plajă, mângâiată pe cap de valurile moi ale nopții, cu picioarele spre umbrelele și saltelele pe care, în curând, angajații de pe plajă urmau să le instaleze. De fiecare dată când necunoscutul o penetra, era inundată,

dinspre spate, pe umeri, pe sâni și pe coapse, de un val cald.

Veniseră acolo fără să discute și se dezbrăcaseră în liniște. Apoi ea se întinsese pe spate, desfăcând brațele și picioarele. El se culcase peste ea și, când începuse să o penetreze, îi cuprinsese spatele puternic cu brațele în timp ce el îi căuta sânii cu gura, pe rând, mușcând ușor și cu grijă, apoi mai tare, așa cum trebuia. Personifica sănătatea, forța, inteligența gesturilor. Cu gura deschisă, cu capul spălat de spuma mării, ea își înfigea unghiile în nisip, înghițea din priviri Calea Lactee de deasupra ei. Globul terestru se învârtea, galaxiile străluceau de la mii de ani lumină iar ea, Muriel, o secretară roșcată și pariziană, făcea dragoste într-o țară comunistă, cu un bărbat despre care nu credea că exista în urmă cu o oră.

Ea gâfâi ca și cum se sfârșea lumea când nervii cedară. Nu știuse niciodată că era posibil să fie fericită „îndelung”, fără ca totul să se stingă brusc, ca un foc de artificii. Necunoscutul declanșa în ea vibrații succesive și de fiecare dată mai puternice, de parcă nu se mai terminau.

Muriel se credea la sfârșit când o tornadă îi devoră brusc abdomenul. Bărbatul își dezlănțuia plăcerea. Provocând în ea o explozie de care nu se crezuse capabilă nici în cele mai ascunse vise.

Se rostogoliră în valuri, nebuni și animalici, ca focile din grotele de la câțiva kilometri mai sus, acolo unde Jacques își aflase moartea.

*

* *

Muriel apăsă pe mânerul ușii de la cabană. Ezita. O întrebare îi stătea pe buze: „Cum te numești?”

Nu vru să strice farmecul liniștii. Îi trimise un sărut din vârful buzelor și îl privi îndelung dispărând în noapte, cu silueta atletică și vioaie, fără de care Kaliakra-Beach nu ar mai fi fost la fel.

Adormi rapid. Primele lumini ale răsăritului atinseră fereastra. Totul dispăruse, neliniștile, remușcările în legătură cu evenimentele din noaptea precedentă. La limită,

era deja sigură că atunci când se va decide să i se confeseze necunoscutului – căci o va face – acesta va ști să-i spună ce va trebui să facă în această privință.

Și că îi va da sfaturi bune.

Capitolul VI

Șuieratul ascuțit al reactoarelor MIG 21 sovietice deasupra clubului îl smulse pe Aimé Brichot din somn.

— *Was ist das?* urlă el, reluând o formulă moștenită de la străbunicul său, mort înainte de a împlini suta de ani, și care cunoscuse invazia din Uhlans în 1878.

Se ridicase și își căuta ochelarii pe bâjbâite. Și-i puse pe nas.

— *Was ist das,* ce? făcu Boris Corentin, foarte liniștit, întinzându-și spuma de ras pe față.

Aimé Brichot se așeză pe marginea patului.

— *Was-is-das* de nu am putut să dorm o oră toată noaptea, decât pe apucate. Este veselă petrecerea nocturnă de la club! Ai auzit și tu? Nu au încetat să cânte Platters. Îți dai seama, o muzică de bătrâni…

Corentin începu să se bărbierească.

— Ai ceva împotriva muzicii?

— Nu, izbucni Brichot, dar după zborul cu Tupolev, carnea uscată super-sărată și scaunele care se ranversează, fără a mai pune la socoteală autobuzul Mercedes supraîncins, cabana 227 este lângă club!

Corentin se întoarse în cameră.

— Ai văzut cât este ceasul? Știi că de la ora nouă treizeci micul dejun nu se mai servește, este scris și pe pliantul primit la îmbarcare, nu ai citit?

— Cât este ceasul?

Corentin se uită la ceas.

— Nouă și un sfert, dacă am calculat bine eu decalajul orar.

Aimé Brichot sări din pat.

— Nu voi avea timp să mă bărbieresc.

Boris Corentin îi arătă briciul său.

— Și ce? Mai sunt și alți bărboși pe aici încât poți să treci neobservat.

Aimé Brichot se scărpină în barbă, interesat.

— Știi că poate ai dreptate. Nu am fost niciodată bărbos, de ce să nu încerc?

*

* *

Aimé Brichot studie farfuria, cu nările fremătând.

— Infect, mirosul cafelei, trec la ceai.

Luă un pliculeț.

— Ah, făcu el, „Made în England”, îmi place. Deveni mai zâmbitor. La masa la care se așezaseră, erau priviți cu o curiozitate încă nedefinită. Între critică și prietenie.

Aimé Brichot înmuie săculețul de ceai în apa caldă. Apoi adăugă bucățele de pâine, decepționat rapid: nu erau prăjite. Începu să-și întindă pe felia de pâine dulceață.

— Uite, este dulceață de gutui! Au gutui în Bulgaria?

— Nu prea cred, zise Boris Corentin, care era la a treia ceașcă de cafea și la a cincea tartină. Tactica obișnuită contra somnolenței: un „mic” dejun pantagruelic. Nu avea de ce să se jeneze. Nu se ținea cont de cantitate la Kaliakra-Beach.

Ridicându-se, întâlni privirea roșcatei din noaptea trecută, care îl studia de la masa alăturată. Uimitor de odihnită pentru cineva care în urmă cu mai puțin de patru ore…

Roșcata îi zâmbi. Fugitiv. Îi răspunse la rândul lui. Mirat. Totul era atât de curios. Atmosfera din acea sală de mese, cu grupuri tăcute sau surexcitate, privind spre mare sau programând partide de tenis sau volei. Alaltăieri, Jacques Imbert, inspectorul de la „Stup” băuse poate o cafea cu lapte și mâncase un iaurt bulgăresc. Acum, era mort, corpul stătea la rece undeva într-o morgă din Varna. Iar viața continua, noii membri ai clubului ignorau drama. Cei vechi nu voiau să mai „știe”. Râsetele reveneau. Prin geam, pătrundea soarele arzător. Deja, afară, o turistă trecea, cu sânii goi, urmată de doi plozi în pielea goală. Boris mai luă o ceașcă de cafea, conștient că aparținea, chiar dacă era doar în vizită, unei lumi ce părea incredibilă autohtonilor: „capitaliștii” veniți în vizită, oamenii „liberi” cu care nu aveau voie să vorbească.

În spatele lui, la masa unor vest-germani începură discuțiile. Subiectul conversației era ușor de înțeles, chiar dacă nu înțelegea limba. Se părea că, deodată, bărbații hotărâseră că se săturaseră să vadă femei care stăteau cu sutienele pe ele. Totul se exprima în termeni foarte duri.

Femeile, conciliabile, își dădură toate sutienele jos.

Corentin se întoarse: niciuna nu avea ce arăta în afară de mamele cu sfârcuri mari. Se întoarse, căutând-o cu privirea pe roșcata de noaptea trecută.

Uimit.

Și ea își scosese sutienul, arătând, special pentru el, un bust perfect, cu sfârcuri roșii.

Schiță un zâmbet, părând șocat.

— Credeam că această ținută nu este permisă decât pe plajă…

Ea se cambră:

— Abrogăm articolul respectiv din constituția bulgară! exclamă ea. Sunteți împotrivă?

Muriel se ridică și trecu pe lângă masa germanilor, indiferentă, dar trăgea cu coada ochiului spre necunoscutul din ajun, mai frumos în acea dimineață, în slipul cu dungi albastre și aurii, întins de o bărbăție căreia îi apreciase calitatea noaptea ce trecuse.

— Bun, șmecherule, mormăi Aimé Brichot, nu s-ar zice că se jenează!

Corentin ridică din umeri.

— Nu este singura care și-i etalează.

— De acord, dar celelalte au nevoie neapărat de un sutien.

Nu avură timp să mai comenteze. Alain, șeful clubului, se apropia de masa lor. Avea o barbă ca a lui Aimé Brichot.

— Sper că ați putut dormi, în ciuda vacarmului de la petrecerea de primire a nou-veniților.

— Ca niște mielușei, minți Brichot scărpinându-se în barbă.

— Felicitări! reluă Alain.

Zâmbi.

— Boris, vii? făcu el, tutuindu-l brusc. Și tu, Aimé.

*

* *

Alain se așează picior peste picior pe canapeaua joasă, imediat ce intrase în birou.

— Tocmai mi-au trimis un telex de la Paris, făcu el, încordat. Nu înțeleg nimic. Suspiciuni de afaceri cu droguri după câte se pare. Ce înseamnă asta? Nu au fost niciodată droguri la Kaliakra-Beach. Ce se întâmplă de fapt?

Afișă subit un aer răutăcios care îl uimi pe Corentin.

— Ascultați, reluă șeful clubului, nu am nimic cu voi, credeți-mă, dar am de condus un club. Am responsabilități. Iar voi debarcați aici cu o treabă, pe care o respect, fiți convinși, dar care nu vreau pentru nimic în lume să-mi strice munca. Mai ales că nimeni de aici nu știe încă nimic.

Boris Corentin aprinse o Gallia.

— Să nu ne enervăm. Este o neînțelegere. Credeți un lucru, care este fals, că vom cerceta prin satul dumneavoastră, că vom scotoci, interoga. Pe scurt că vom izgoni oamenii. Vă înșelați! De acord, ne aflăm aici pentru a afla cum unul din colegii noștri, din aceeași brigadă, a putut să moară, dar știm că avea talent și că a mirosit ceva aici.

Își stinse țigara abia aprinsă în scrumieră.

— Alain, făcu el brusc, ascultă-mă bine, te tutuiesc fiindcă așa se obișnuiește aici, dar pentru mine este și un semn de încredere. Jacques nu era un idiot, poți să înțelegi? Deci, ajută-ne. Este și interesul tău, ca și al clubului și agenției.

Bărbosul îl ascultase fără să-l întrerupă, cu o uimire amuzantă.

— Mulțumesc fiindcă ești direct, zise el cu greu. Ai înțeles care sunt problemele mele. Pentru mine contează să nu se facă valuri aici, la Kaliakra-Beach. Înțelegi? Săptămâna viitoare, pe 15 august, acești turiști trebuie să plece de aici mulțumiți, fără probleme.

Aimé Brichot tuși și își mângâie barba.

— Cine ți-a spus că am putea fi o sursă de probleme pentru tine?

Alain se foi pe canapea.

— Nu am spus așa ceva.

Brichot se scărpină în mustață.

— Atunci, de ce mai discutăm?

Șeful clubului se posomorî.

— O.K., ai dreptate, mă enervez. Nu fi supărat pe mine.

Aimé Brichot se ridică.

— Nu suntem supărați pe tine. Vrei să-ți spun ceva? În câteva zile, când vom rezolva cazul pentru care am venit aici, ne vei mulțumi.

Alain îl privi, intrigat.

— Este ciudat, făcu el, nu mi-am imaginat că sunt și astfel de polițiști.

— Cum adică? făcu Brichot.

— Simpatici, mărturisi Alain.

Râse în barbă.

— Uite, am uitat ceva: Jacques, colegul vostru, se împrietenise cu Jean Paul, responsabilul cu excursiile. V-ar putea ajuta. Voi discuta eu cu el – în el se poate avea încredere… În orice caz, înainte de prânz, vă ofer un aperitiv.

Dădu din mână.

— Atenție, corectă el, nu o Șliboviță. O votcă Eristoff cu portocale, sau frapată, la alegere. Merită, credeți-mă.

Capitolul VII

Muriel continua să nu răspundă. Boris repetă întrebarea:

— Scuză-mă, dar totuși, fiindcă îl cunoșteai pe Jacques, nu ai remarcat nimic care poate explica moartea lui?

În urmă cu un sfert de oră, Jean Paul, pe care îl recomandase Alain, îi dăduse lui Corentin numele celor din grupul din care făcea parte Jaqcues, iar numele lui Muriel era pe listă. Acum, stăteau amândoi, separați, pe plajă, departe de ceilalți. În spatele lor, paravanele de stuf rezervate celor care voiau să se bronzeze „integral”. Când Boris venise după ea, Muriel era dezbrăcată pe saltea. Ea îi zâmbise, fără complexe. „Nu, nu mă deranjezi. Vino lângă mine. Ai dormit bine?”

Mai întâi schimbaseră câteva replici banale. De fapt, pentru a putea pune întrebările care îl interesau, ar fi trebuit să se deconspire, să spună cine era. Dar, nu era încă momentul. Trebuia să fie prudent. Risca prea mult.

Muriel se întoarse pe spate, balansându-și sânii, iar părul portocaliu îi lucea în soare. Era unsă cu ulei din abundență, o măsură indispensabilă când ai o piele de roșcată. O făcea să semene cu o statuie de bronz strălucitor. Era și mai frumoasă decât crezuse.

— De ce vrei să discuți despre Jacques? făcu ea, vizibil deranjată. A plecat. Era un bun coleg. Dar a plecat.

Ea oftă:

— Sunt sigură că nu este supărat că vorbesc așa. Era inteligent, știi. Ar fi înțeles foarte bine că vom continua să ne distrăm.

El preferă să nu mai insiste. Într-un fel, refuzul lui Muriel de a răspunde era deja un răspuns în sine, ceva vag, difuz. Dar intuiția lui îi spusese, într-o zecime de secundă, că ea știa ceva.

Își îndreptă privirea spre mare. Acolo, Aimé Brichot încerca planșa cu velă, căzând și ridicându-se neîncetat. Cu

o perseverență demnă de admirație. În jurul lui, fetele cu sânii goi făceau pluta. Majoritatea femeilor nu purtau sutien.

— Pot să intru?

Vocea îl făcu se tresară pe Corentin. Luigi, italianul cu părul negru și buclat, pe care îl văzuse noaptea trecută la agățat în club, privea peste paravanul de nuiele. Cu minimă indulgență de sport, ar fi fost foarte frumos. Din nefericire, ca un mediteraneean, neglija exercițiile.

Muriel îi făcu semn.

— Ce ai în mână?

Luigi agită foaia de hârtie, cu o privire plină de interes.

— Este extraordinar! făcu el. Un mesaj de la Jacques.

Corentin se blocă și căută să nu pară stupefiat.

— Ce vreți să spuneți?

Luigi studie silueta dură de atlet, fără prea multă plăcere.

— Am găsit asta în cutia poștală. Ascultați: „Dragul meu Luigi, îți cer să-i anunți pe ceilalți din gașcă și să mă scuzi față de ei. A trebuit să mă întorc de urgență la Paris. Ciao. Și poate ne vedem la anul.”

Muriel luă scrisoarea, foarte emoționată.

— Este ceva neobișnuit, murmură ea. Nu mai înțeleg nimic…

— Ce vrei să spui? întrebă Luigi. S-ar spune că ai motive să fii surprinsă?

Își îndreptă ochii negri spre smocul de păr roșcat. Corentin reținu că înainte de a răspunde, Muriel părea foarte tulburată.

— Nimic, făcu ea, nu știu ce să spun.

Ea își mușcă buzele.

— Trebuie să-i arătăm imediat scrisoarea lui Alain. Poate fi de folos la anchetă.

— Ce anchetă? se miră Luigi.

Muriel îl privi fix.

— Ce prost ești! Se face mereu anchetă, după o plecare inexplicabilă.

Luigi se întoarse, bănuitor.

— Pot să văd și eu scrisoarea? întrebă politicos Boris.

Muriel i-o dădu.

Inspectorul principal Boris Corentin memoră „fotografic” scrisul. Nu se știa niciodată! Și începu să se întrebe…

— Este o greșeală de ortografie, aici, la cuvântul „anunți”, Jacques nu a pus un „n”.

Schiță un zâmbet vag.

— Ortografia se uită, în ziua de azi.

Îi înapoie scrisoarea, fără alt comentariu. Se convinsese. Scrisoarea era un fals. Un om care a trecut examenele pentru a fi inspector de poliție nu scrie „anunți” fără primul „n”. O greșeală prea grosolană.

Studie abdomenul flasc al lui Luigi.

— Muriel are dreptate, zise el, trebuie să i-o arăți lui Alain.

Italianul îl privi pe furiș.

— Evident, dar voiam să o vadă mai întâi Muriel.

Luigi se întoarse și plecă. Imediat după, un craniu chel și bronzat apăru deasupra paravanului.

— Boris, făcu Aimé Brichot, tocmai vin de la cabană, unde mi-am schimbat costumul de baie. Mi-au furat trusa de toaletă! Îți dai seama, aveam în ea parfumul Old English Lavender de la Harris!

Corentin își reprimă un zâmbet.

— Ei bine, o să adulmeci în bar ca să descoperi cine ți-a furat-o. Cel sau cea care va mirosi prea frumos!

Brichot se posomorî.

— Nu mai râde de mine, frate!

Observând corpul splendid al roșcatei tăcu.

— Oh, pardon, se bâlbâi el.

Se dădu înapoi.

— Bine, mă întorc în apă. La revedere…

Muriel se ridicase într-un cot, balansându-și sânii.

— Cine este micul chel cu bermude roz? Corentin se scărpină pe nas.

— Prietenul meu.

Ea examină silueta slabă cu craniul lucind în soare care se îndrepta spre planșa cu velă.

— Are șarm. Uite, este deja bronzat. Ciudat lucru pentru un nou-venit! Așa are el pielea?

Corentin pufni.

— Eu, nu sunt bronzat?

Terasa apartamentului din Neuilly…

— Așa este, reluă Muriel, nu remarcasem. Dar, la tine, este diferit.

El o mângâie pe umăr.

— Explică.

Ea îi luă mâna și o așeză pe sânul stâng.

— Cum să-ți spun? La tine este normal bronzul. Semeni cu un sălbatic!

Ea se cambră. El îi prinsese sfârcul sânului și îl mângâia. Ușor. Cu o tehnică perfectă.

— Boris, gemu ea, mă provoci… Ne văd ceilalți. El își luă mâna de pe sân.

— Ah, nu! protestă ea.

Mâna reveni. Nu pe sân. Pe abdomen. Cinci minute mai târziu, Muriel se zvârcolea pe saltea, gâfâind. Mâna care o mângâiase o făcuse să se simtă fericită cu puterea unui taifun.

— Ce ești tu? gâfâi ea revenindu-și. Unde ai învățat să mângâi așa de bine?

El luă o mână de nisip și o lăsă să cadă în fața lui.

— Știi, când iubești cu adevărat femeile, aceste lucruri vin din instinct.

Muriel se lipi de el.

— Rândul tău? murmură ea.

Boris o îndepărtă blând.

— Nu, lasă, mai târziu…

Se ridică.

— Știi că e trecut de ora treisprezece? Să mergem să mâncăm. Altfel, pierdem masa.

Ea își luă bluza din pânză topită.

*

* *

Schimbarea fu ultrarapidă, dar nimic nu îi scăpă ochiului

lui Boris Corentin. Prima imagine: un neamț puternic cu păr blond tuns scurt, în jur de treizeci de ani, care îl împinge de pe locul lui pe un francez cu pielea bronzată, îmbrăcat cu pantalon și cămașă la ora la care toată lumea este în costum de baie. A doua imagine: neamțul despre care Corentin aflase că îl cheamă Karl, a profitat de busculadă pentru a-i plasa o hârtie francezului despre care aflase mai devreme de la Luigi că îl cheamă Claude. A treia imagine: Claude nu părea surprins să fie împins și cu atât mai puțin să simtă că i se strecoară în mână o hârtie împăturită în patru. O hârtie pe care o bagă în buzunar și pe care o va desface să o citească mai deoparte, la o masă mai îndepărtată.

*

* *

Claude desfăcu hârtia. Ceea ce citise, în germană, era scurt, și se putea traduce ușor: „Încărcătură sosită. Întâlnire tavernă ora 23.” Își consultă ceasul și începu să devoreze mâncarea, părând a fi un oarecare. Turist. Distrat, în așa fel încât nu sesiză nicio secundă că acolo, în soare, un atlet cu bucle negre îl studia, efectuând în minte un perfect „portret vorbit”.

Capitolul VIII

Boris Corentin își trecu mâna peste ochi. Asista la ceva uimitor. În mijlocul ringului de dans, o tânără franțuzoaică – o văzuse și o auzise pe plajă, după-amiază, înconjurată de trei copii gălăgioși – începuse un fel de striptease. Cine știe ce îi ținea pe copii în cabană, dar sigur nu era soțul, care era așezat la o masă de lângă ring, examinându-și soția fără niciun complex sau gelozie.

Boris Corentin o remarcase încă de la intrarea în night-club, după spectacolul ce se ținuse în amfiteatrul aflat lângă sala de mese. Purta pe deasupra o fustă de in negru, un pulover foarte la modă în anii ’60, din tinerețea ei, din jerseu roșu, decoltat la umeri. Acum, se ondula pe ring coborând puloverul pe umeri, apoi pe antebrațe. Rezultatul nu întârzie să apară. Foarte repede, puloverul dezveli sânii. Fermecători, grei și tari, cu sfârcuri întărite.

Soțul o contempla, fericit, sorbind dintr-un pahar de șliboviță. Sunt exhibiționiști conjugali peste tot, chiar și în cluburile din Bulgaria. Acesta, în curând, se va cupla cu dansatoarea, riscând să uite că un al patrulea copil ar putea provoca, în primăvara viitoare, o serioasă problemă bugetară.

Pe plajă, erau toți dezbrăcați, sau aproape. Dar seara, dezbrăcatul redevenea erotic. Soțul avea dreptate: tânăra, în afară de faptul că etala un bust pe care și polițiștii bulgari îl puteau admira în liniște la soarele de pe plaja Mării Negre, producea dorințe erotice din partea asistenței de gen masculin, și lui Beatrice, lesbiana gata mereu de atac.

Discul se schimbă cu un disco frenetic. Tânăra își reluă mișcările, coborându-și puloverul până la talie. Se ondula, cambrată, cu sânii săltând, cu o privire de nebună.

Aimé Brichot sări ca un arc.

— Doar nu o vom lăsa să se distreze de una singură! strigă el grăbindu-se spre ring.

*

* *

Întreaga sală bătea din palme pe ritmul muzicii. Pe ring, nu mai era decât „mămica” și un tip chel a cărui barbă nu era la fel de dură ca mustața. D.J.-ul schimbă cu un tango. Rezultatul: Aimé Brichot, în bermude roz, cu tricoul de la club ridicat deasupra „sânilor”, își lipea pieptul de cel al femeii.

— Ole! strigau toți în cor la fiecare trecere, coapsă lângă coapsă, a celor doi.

Boris Corentin se întoarse spre Muriel.

— Am un prieten care mă depășește mereu, murmură el.

Ea râse, mișcându-și umerii.

— Este cu adevărat amuzant, dar nu este luat în serios.

Ea își duse degetul la buze.

— Este însurat nu-i așa? I-am văzut verigheta.

Corentin dădu din cap.

— Super-însurat.

— Nu își înșală niciodată nevasta?

El se strâmbă evaziv.

— Uneori, dar de fiecare dată este nefericit.

Ea încruntă din sprâncene.

— Scene de violență?

El râse.

— Nu, nu se ajunge până acolo, dar mai contactează câte ceva neplăcut.

Ea pufni.

— Așa este, exclamă el. De fiecare dată este pedepsit în acest mod.

El privi spre soțul dansatoarei.

— M-ar mira să riște, în această seară. Doamna se va întoarce în căminul conjugal și va fi răsplătită de soț. Asta caută. Face parte din înțelegerea lor. Este un voyeurist însurat. Imediat după asta îi va cere o compensație.

— Ce anume? se arătă nemulțumită Muriel.

El își aprinse o țigară.

— Vrei să-ți desenez?

Ea clipi.

— Prefer să-mi exemplifici chiar tu. Imediat.

El se întoarse.

— Muriel, făcu el cu o voce indiferentă, lasă-mă să ies zece minute, singur, ca să iau aer. Este sufocant aici.

Ea îl fixă, răutăcioasă.

— De ce să nu ies cu tine?

El îi prinse blând obrajii cu mâinile.

— Îți voi explica mai târziu. Între timp supraveghează-l pe Mémé. Dacă o ia razna, recuperează-l.

*

* *

Boris Corentin se instală la bar și comandă distrat o șliboviță, pe care încă nu o gustase. Un fel de petrol lichid. De altfel, nu avea chef de băut. Nu venise la „Taverna”, celălalt local, mai sofisticat, din Kaliakra-Beach, pentru a se distra, ci pentru a observa. În fond, cei patru clienți de la o anumită masă îi erau cunoscuți, mai puțin unul. Karl, Claude și Luigi. Al patrulea, îl mai văzuse pe plajă, un belgian care se pare că se numea Leopold. Dar pentru început era suficient că îi vedea împreună. Oricum, nu se ducea la masa lor să-i întrebe: „Despre ce vorbiți voi aici în șoaptă?”

*

* *

Claude se aplecă în față.

— O.K., nu-i așa? Livrare sâmbătă ca de obicei, dar, după părerea mea, ne oprim după aceasta. Prea riscant după moartea lui Jacques.

Se lăsă în scaun.

— Cine era acela, mormăi furios, și de ce ne-a urmărit? Nu îmi place.

Își trosni încheieturile.

— Să fim prudenți, nu îmi place atmosfera care domnește la Kaliakra de ieri. Nu știu de ce, dar am sesizat niște ciudățenii.

Ridică paharul.

— Oricum, am strâns ceva, nu?

Leopold dădu din cap.

— De acord, dar de ce să abandonăm afacerea, totul merge atât de bine…

Claude îl întrerupse:

— Nu te-ai prins. Vreau să zic: să ne calmăm o perioadă. Cazul Jacques Imbert se va liniști. Anul viitor, ne vom întoarce aici sau vom schimba „terminalul” de debarcare. Sunt patru sute de kilometri de coastă bulgară. Este loc, nu?

*

* *

Boris Corentin se așeză lângă Muriel.

— Mulțumesc că mi-ai ținut locul, făcu el.

Ea îl devoră din ochi.

— Cine te poate înlocui aici? Crede-mă, nu sunt venită cu pluta. Nu în fiecare zi pui mâna pe unul ca tine.

El observă figura fină, cu pomeți proeminenți și buze cărnoase, apoi gâtul, cu un colier ciudat de metal brun, și țesătura rochiei întinse de bustul liber. Puseseră din nou Platters.

— Nu vreau să știu ce faci în viața de zi cu zi, reluă ea, cu ochii privind în gol, nici unde locuiești, nici dacă ești căsătorit, fiindcă ai venit aici să te distrezi, dar pot să-ți spun un lucru: eu locuiesc la Paris. Îți voi da adresa mea imediat. Când te vei întoarce în Franța, să știi că ușa mea este deschisă, când vrei, de câte ori vrei.

Ea tremură.

— Boris, murmură ea, vreau să vii foarte des la mine.

— Taci, ai băut prea mult, ai luat-o razna, mormăi el.

Muriel ridică nervoasă paharul.

— Ba nu, nu am but niciun sfert din pahar. Am oroare de alcool. Cât am băut a fost doar pentru a prinde curaj să-ți spun că te iubesc.

Ea își puse capul pe umărul lui. Păreau ca toți ceilalți din local. Lipiți unul de altul la ora două dimineața. Romantici și nerăbdători de „concluzii”.

Boris începu să o mângâie pe braț.

— Muriel, făcu el, eu nu sunt dintre cei care fac o căsnicie.

Ea se cambră:

— Înșală-mă, nu mă interesează. Te vreau acasă.

Ea îl fixă, ușor buimacă.

— Voi ști cum să te țin lângă mine, crede-mă.

Și râse:

— Care sunt trucurile care te atrag? Jartiere, sutiene, corsete? Sau o soție care te primește când vii acasă dezbrăcată, în genunchi? Pot să fac toate astea, dacă sunt pe placul tău. Doar dacă nu îți place pe la spate. De acord, fă-o de câte ori dorești. Biciuiește-mă dacă asta te excită.

Ea tremura, palidă. Întinse mâna spre ringul de dans, unde Aimé Brichot se ondula acum pe un slow foarte strâns lipit de mămica dezbrăcată.

— Spune-mi să merg să dansez goală și mă voi duce.

El o îmbrățișă.

— Încetează, te rog. Revino-ți.

Tandru, încercă să-i explice că starea ei se datora atmosferei nebunești de vacanță.

Ea dădu din cap.

— Nu are nicio legătură. Cel puțin doar că sejurul la Kaliakra mi-a deschis ochii. M-am săturat de viața pe care o duc, vreau să mă schimb.

Ea zâmbi, jenată.

— Când spun „schimb”, înțelegi? Mă întorc la Paris, îți dau o dublură de la cheia mea și vii când vrei. Oricum, eu te aștept. Gătesc foarte bine, să știi… Îți voi prepara cele mai bune mâncăruri și te voi servi.

Ea își mișcă bustul.

— Și topless, dacă vrei.

Ochii îi priveau în gol.

— Ciudat, când sunt sinceră cu mine, îmi dau seama că ceea ce am nevoie este un bărbat puternic și misterios, ca tine, căruia să-i fiu sclavă.

Ea se lipi mai tare de el.

— Boris, cred că sunt puțin masochistă.

El zâmbi. Venise aici pentru o anchetă. În legătură cu moartea unui coleg. Și totul lua o întorsătură ciudată. O fată

pe care nu o cunoștea cu puțin timp înainte i se oferea cu o lipsă de pudoare extremă.

— Necazul este că eu nu sunt sadic, murmură el, aproape scuzându-se.

— Mincinosule! strigă ea. Toți bărbații sunt, nu poți să negi.

El se gândi imediat la Ghislaine, care îi spunea același lucru.

— Eu nu sunt chiar așa de complicat, mai zise, jenat de violența declarațiilor fetei.

Muriel luă pachetul de țigări, scoase una, o aprinse trăgând din ea și i-o întinse lui Boris.

— Nu îți cer să te însori cu mine, nici să-mi faci copii, nici să nu mă părăsești când voi fi bătrână, înțelegi ce spun? Peste zece ani sânii mi se vor lăsa, ridurile mă vor invada. Îți cer zece ani, atât.

El se ridică.

— Haide, ieșim. Nu crezi că este mai bine?

Ea îl urmă, suplă, unduindu-se în mișcări de dans.

*

* *

Boris admira cabana.

— Dar ai o colegă de cameră, făcu el.

Ea ridică din umeri.

— Este belgiancă. Este cu un angajat al clubului în fiecare noapte. Rămâne să doarmă la el. Cabana ne aparține. Doar pentru noi doi.

Ea se dezbrăca deja.

— Boris, murmură ea lipindu-se de el, vreau să-ți fac un cadou.

Ridică o privire ciudată spre el.

— Este un loc unde sunt virgină, unde niciodată nu a ajuns un bărbat. Te vreau acolo imediat.

Ea se dezlipi de el și, îngenunchind lângă pat, își depărtă picioarele și fesele cu mâinile.

— Am citit în reviste de specialitate, zise ea. La început, este teribil, dar se pare că te obișnuiești și este foarte

plăcut, înțelegi?

Ea se agită, depărtând și mai mult fesele.

— Ce mai aștepți? reluă ea. Ia un acont. Dacă ești de acord cu propunerea mea, mă voi oferi, așa, în fiecare noapte, la Paris. Nu îți voi cere nimic altceva.

În fața ofertei scandaloase, el dădea o luptă. Conștiința greu de învins. Vocea lui Muriel insistă:

— Vino, te rog.

El o penetră ca un animal sălbatic.

*

* *

Cu o mână tremurândă, Muriel își ștergea lacrimile care îi umpleau ochii.

— Taci, murmură ea. Nu te scuza, ai făcut ceea ce am vrut eu.

Ea plângea ținându-și mâinile pe fund.

— Ești teribil, enorm. Am crezut că explodez.

Apoi râse.

— Ar trebui să mai repetăm, ca să mă obișnuiesc.

Își duse un deget la buze.

— Ce proastă sunt, am citit ceva și despre asta. Sunt „unsori”, cum se spune, care se folosesc. Voi cumpăra imediat ce mă voi întoarce acasă. Lasă-mi o lună și vei vedea: voi fi la spate așa cum sunt și în față.

Boris se simțea din ce în ce mai deranjat. În același timp rușinat că a „finalizat” prea repede.

— Fă-mi o plăcere. Vreau să dorm cu tine, în cabana ta.

El se dădu învins.

— O.K., schimbăm peisajul, dar te previn, am un coleg de cabană.

Afară, ea mergea lângă el. Dezbrăcată.

— Ce vrea să însemne exact „peisajul”.

El îi explică aprinzând lumina.

— Oh, exclamă ea, o adevărată cameră de băiat, ce dezordine!

Începu să facă ordine, ca o albină, așa, dezbrăcată. Când termină, făcu ochii mari văzându-l pe Boris.

— Ascultă! strigă ea. Nu îți este rușine?
El schiță un zâmbet.
— Nu din vina mea. Îți miști fesele peste tot.
— Șmecherule, făcu ea venind spre el.
Cu autoritate ea îi așează mâna lui Boris între fesele ei.
— Vezi, încă mai sunt încălzită. Trebuie să profităm.

*
* *

Aimé Brichot se retrase, jenat. Imaginea partenerului său cuplat cu o roșcată în pat era ceva foarte neobișnuit. De obicei, Boris era mai discret… Închise ușor ușa, gândindu-se la o problemă foarte gravă: unde să doarmă? Era frânt după excesul coregrafic. Nu se gândea decât la un lucru, să doarmă. Fără îndoială, un moment, pe ringul de dans, își imaginase că drăguța stripteuză pe care o strânsese în brațe, va accepta avansuri mai clare. Dar nu, soțul veghea iar stripteuza se bucurase să revină în brațele lui. Culmea umilinței: trebuise să scoată câteva bile pentru a plăti niște consumații imprudent sugerate. O gaură serioasă în „alocația de serviciu”.

Aimé Brichot se clătină în noaptea caldă a litoralului bulgăresc. Gândind. Unde să găsească un pat? Pe plajă, săpând în nisip? Nici vorbă. În pădure? Nu se știa niciodată ce fel de animăluțe necunoscute risca să întâlnească. Se lovi brusc peste frunte. Bineînțeles! Soluția fu descoperită. Fata care era cu Boris avea și ea o cabană. Știa unde.

Se îndreptă pe bâjbâite, ezitând din cauza cantității de șliboviță din vene, dar reuși să găsească destul de repede ușa cabanei lui Muriel.

Indiferent la violarea de domiciliu de care se făcea vinovat, inspectorul Aimé Brichot se strecură fără rușine în așternutul numitei Muriel. Și adormi brusc.

*
* *

Dragomir stinse cu călcâiul țigara în nisip. Momentul venise. Toată lumea se culcase. Într-o oră, primele păsări vor începe să ciripească. Merse cu pași repezi spre cabana lui

Muriel și întredeschise ușa.

— Muriel? se hazardă el.

Niciun răspuns. Insistă, cu voce tare.

— Cine este acolo? urlă o voce de bărbat. În franceză.

Lumina se aprinse. Dragomir se retrase. În locul corpului cărnos și cu pete roșcate la care se aștepta, era un chel slăbănog și cu ochii căscați.

— Scuzați-mă, se bâlbâi Dragomir.

Odată ajuns afară, se îndreptă spre o altă cabană. Bineînțeles, se învârtise pe aici ziua și descoperise legătura dintre Muriel și „noul" brunet musculos. Însoțit de un chel care acum era în patul lui Muriel.

Întredeschise ușa. Mult mai precaut decât mai înainte. Satisfacție imediată, dar dezamăgitoare: fata care dormea, fericită, luminată de reflectoarele de la pavilionul central, era Muriel. Iar umărul atletic pe care obrazul ei se odihnea aparținea francezului brunet.

Dragomir închise ușa cu o furie reținută.

Capitolul IX

Aimé Brichot sări ca și cum un regiment de rațe invadaseră patul.

— Ce? se răsti el ridicându-se pe coate, în timp ce își căuta ochelarii pe noptieră.

Odată ochelarii așezați pe nas, își aminti că patul „lui” nu era de fapt al lui. O tânără blondă, gen Sharon Stone, mai mult decât drăguță în tricoul luat peste slipul mini, îl privea uimită.

— Ce faci în patul „meu”? făcu ea cu un accent belgian.

Brichot se încurcă în explicații vagi.

— Sunt puțin cam distrat, concluzionă el cu ochi de câine umil.

Fata zâmbi.

— Distracția ta nu s-a numit cumva șliboviță, din întâmplare?

El scutură din cap, deranjat.

— Ah, nu, am destule defecte, dar nu sunt bețiv.

Fata ridică din umeri, indiferentă.

— Scuze, dar trebuie să-mi recuperez patul, mor de somn. Este ora șase, mai puțin de două ore de dormit până la micul dejun.

Cuvintele îl făcură și pe Brichot să simtă foamea în stomac. Avea dreptate. Mai erau două ore de dormit, dar unde?

That was the question.

Se uită spre patul lui Muriel. Belgianca sări imediat:

— Ah, nu, nu acolo, nu am nimic cu tine, dar… am de făcut duș, dacă vrei să știi.

El se ridică, băgându-și repede cămașa în pantaloni.

— Salut și scuze încă o dată. Pe curând, la restaurant, reluă ea.

Aimé Brichot înaintă penibil, șifonat, cu barba lui de două zile. Ajunse la propria cabană și deschise încet ușa. Nu se

știa niciodată dacă îndrăgostiții nu au ieșit să vadă răsăritul de soare pe plajă. Din nefericire, erau acolo. Roșcata era în patul lui, pe care îl lipise de al lui Boris. Privi cinci secunde la spectacolul fermecător.

Închise ușa încet.

— Amărâtule, mormăi el scărpinându-se pe chelie, unde te duci acum?

Se hotărî să aleagă la întâmplare. Deschise uși, la nimereală. De câteva ori făcu să sară din somn câteva cupluri conjugale… sau extraconjugale. În cele din urmă ajunse în fața cabanei unde știa că este cazat Luigi, italianul, și Francis, un tânăr francez.

Barba lui de două zile se umplu de zâmbet în cadrul ușii. Francis era singur sforăind liniștit. Patul lui Luigi era gol, chiar neatins.

Aimé Brichot se strecură în așternut fericit și adormi imediat.

*

* *

Muriel se aplecă peste Boris, goală, udă de la dușul pe care tocmai îl făcuse.

— Hei, gagicarule! făcu ea încet. Trezește-te, este ora opt și jumătate. Dacă vrei „micul dejun”…

O trase la pieptul lui, cu ochii închiși, prefăcându-se că doarme.

— Ah, nu, protestă ea, dacă nu îți este foame, nu este treaba mea, dar eu, nici vorbă să nu mănânc.

— Mi-e foame, râse el, de tine.

Ea se smulse din brațele lui.

— Rade-te.

*

* *

Vocea lui Boris se auzi din baie.

— Spune, am uitat să te întreb ieri. Ai mai aflat vești în legătură cu Jacques?

Muriel, care se încheia la un costum de plajă cu dungi albastre și verzi, încremeni.

— Nu, de ce? făcu ea cu o voce indiferentă.

— L-am cunoscut, știai, la Paris, la niște prieteni. Am ieșit de două sau trei ori împreună. Era un tip foarte simpatic. M-a afectat moartea lui.

Muriel nu răspunse, încercând să se încheie la costum.

— Din cauza lui am venit aici cu Mémé. Ne-a trimis o carte poștală foarte entuziasmantă! Nu știam unde să mergem în concediu.

Muriel apăru în pragul ușii de la baie.

— Mémé, este căsătorit. Pleacă în concediu fără soția lui?

El încruntă din sprâncene.

— Ai pus punctul pe i. Au două gemene de cinci ani care tocmai s-au îmbolnăvit. Varicelă. Soția lui Mémé s-a sacrificat. El avea neapărat nevoie de o vacanță. Munca de agent de marketing este stresantă.

Muriel își duse un deget la buze.

— Este cam bronzat, prietenul tău, pentru un tip stresat…

Corentin izbucni în râs.

— Nu știi tu! Este un tip cochet. Se bronzează la solar.

Ea dădu ușor din cap.

— Ah, nu m-am gândit la asta. Este logic…

— Jacques, reluă Boris, sadic, nu mi se pare normal să fi dispărut fără ca nimeni să știe cum s-a petrecut. Îți dai seama? Tu îl știai, trebuie să te întrebi, și tu…

Ea se întoarse.

— Bineînțeles, bâigui ea. Dar, vino, îmbracă-te, o să întârziem.

*

* *

Luigi adoptă o modalitate mult mai masculină decât belgianca, mai devreme, pentru a-l trezi pe Aimé Brichot.

Îl scutură de umeri.

— Sus, vagabondule! strigă el cu o urmă de răutate în voce.

Brichot își ascunse capul în mâini.

— Gata, din nou, mormăi el.

Se ridică.

— Ce oră este?

— Aproape nouă! exclamă italianul. Trebuie să te duci la masă fără să te mai razi.

Brichot se strâmbă.

— Nu mă interesează, îmi las barbă.

Luigi îl privi:

— De ce ești aici? Ai fost răpit?

— Nu, făcu Brichot, cred că am confundat cabana pe întuneric.

— Șliboviță?

Brichot oftă: o lua de la început.

— Ba nu, făcu el, am toate defectele, dar…

— Atunci, chiar ești distrat, concluzionă Luigi.

Brichot sări:

— Tu ai spus-o. Distrat.

Își răsuci ceafa.

— Dar tu, cum ești? Ai dormit bine? De fapt, ai petrecut bine?

Regretă imediat că pusese întrebarea. Italianul abia aștepta. Cinci minute mai târziu, pe poteca spre restaurant, încă îi descria, pentru a nu știu câta oară, detaliile picante – și care-l flatau – ale aventurii nocturne cu o fată de care Brichot nu aflase.

— Uite, concluzionă Luigi ajungând în dreptul ușii restaurantului, îmi placi. În seara asta, vino cu mine, este sărbătoarea anuală a clubului. Vom gusta o adevărată șliboviță.

— Adevărata șliboviță? sughiță Brichot.

— Da, ceva nemaiîntâlnit.

Râse copios.

— Și în pielea goală! Te vei distra de minune.

*

* *

În spatele ochelarilor de soare, Boris Corentin nu îl pierdea din vedere pe Karl, neamțul care îl îmbrâncise pe francez, în ajun, în bar.

Erau la standul de tir cu arcul. Karl, se vedea, era un

cunoscător. De cealaltă parte, Luigi, lângă Karl, manevra un arc, părând că nu este interesat de neamț. Ceva îi dădea senzația lui Boris Corentin că italianul făcea dinadins asta iar Karl se străduia să-l ignore.

Ca două persoane foarte apropiate, care au ales ca, în public, să pară că nu se cunosc.

*

* *

Jo și Marie-Jo, cuplul francez cu aere moderne, scormoneau nisipul cald cu degetele de la picioare.

— După sărbătoarea anuală, cine este de acord pentru o Full Șlibovița în cabana noastră?

Urlete generale și entuziaste. Marie-Jo se întoarse spre Jo, legănându-și sânii goi.

— Tu ești de acord, împreună cu amicul tău?

Ea râse.

— Am două englezoaice pentru voi, care nu vorbesc o boală franțuzește, dar nu face nimic, seara va fi rezervată acțiunii. Nu pălăvrăgelilor.

Ea se uită la Aimé Brichot.

— Tu nu spui nimic? Refuzi?

Aimé roși.

— Nu chiar, din contră.

Ea îi aruncă o privire senzuală.

— Of, m-aș fi mirat să nu vii.

Aimé Brichot se întoarse, mai roșu decât un crevete. Corentin o studie mai atent pe Marie-Jo. Dacă Mémé voia să se combine cu ea în această seară, nu avea ce pierde. Cu sânii ei drăguți cu sfârcuri întărite și cu fesele frumos bombate, în timp ce se răcorea cu apă, Marie-Jo era o „bucățică” foarte apetisantă.

Corentin se uită spre soțul ei. Jo se interesa, odată ce soția lui plecase, de o mignonă de șaisprezece ani care începuse să deseneze în nisip, cu sfârcurile sânilor, ceva ce părea a fi un prenume. Sau o oră de întâlnire.

Capitolul X

Atmosfera era super „high” în cabana lui Jo și Marie-Jo unde se adunaseră în jur de zece persoane după spectacolul din restaurant. Acum, erau numai între cunoscuți, crema cremei din Kaliakra-Beach. Șlibovița curgea în valuri iar cele două englezoaice, amețite, începură să spună prostii.

— Hei, piticii francezi, piticii francezi! cotcodăceau ele ca niște cântăreți de biserică arătând cu degetul între picioarele lui Boris și Mémé.

Jenat, Brichot se duse lângă Marie-Jo, care profită astfel și își așează mâna pe coapsa ei. O privire de gelozie veni din partea celei mai blonde dintre cele două englezoaice.

Luigi se ridică, clătinându-se.

— Oh, sunt mort.

Râse, lubric.

— Prieteni, noaptea de ieri…

— Hei, latinule! strigă Jo. Doar nu te dai bătut! Luigi se așează la loc, ca un filfizon, dându-și aere.

— Dacă insiști…

*

* *

Cei doi bărbați îl prinseră pe Dragomir, răsucindu-i brațele la spate și îl trântiră în nisip. Ordinele se auziră imediat, în bulgară. Dragomir nega din cap, înverșunat. Fără să încerce nici măcar să se ridice. Era prins în cursă, la ce să se mai zbată…

— *Adio!* se răsti cel mai solid dintre atacatori.

Se uită scurt spre satul de pescari, ca să verifice dacă nu cumva era vreun curios prin apropiere. Apoi se întoarse și îl prinse pe Dragomir de umeri. Celălalt de picioare. Gâfâiră înfundat până ajunseră la o barcă vopsită în albastru și alb.

Aruncat în barcă, într-un amestec de apă sărată și resturi de pește, Dragomir înălță capul spre silueta unui bătrân uimitor de vioi pentru vârsta lui care stătea la pupa. Orline

Vitocha, propriul lui tată…

Bărbatul, care stătuse deoparte, se apropie, cu un nailon de pescuit lung pe care erau prinse mai multe cârlige, la rând, ceea ce se putea numi o „mitralieră”. Dragomir înjură.

— O să spui ce știi, da sau nu? mormăi bărbatul înfuriat.

Dragomir ridică privirea spre tatăl său. Acesta se întoarse, fără un cuvânt. Tânărul coborî privirea.

— Nu, nu, strigă el, revoltat.

Nu putu să mai adauge nimic. Brutal, un căluș cu gust de saramură îi acoperi gura. Fu obligat să deschidă gura pentru a i se pune călușul, în timp ce îi legau mâinile la spate.

Bărbatul cu voce răgușită îi înfășură pieptul cu nailonul de pescuit pe care erau legate cârligele de pescuit. Erau vreo cincisprezece.

Durerea fu destul de puternică atunci când primul cârlig îi intră în piele, sub sânul drept, și îi sfâșie pielea, făcându-l să urle de se auzea prin căluș. Urlă de șapte ori.

De fiecare dată, un nou cârlig îl sfâșia. Sângele începea să-i curgă pe burtă, scurgându-se sub centură. Pe alocuri, cârligele înfipte mai sus de cot îl sfâșiaseră până la os.

La al optulea cârlig, Dragomir leșină. Îl lăsară să cadă pe fundul bărcii, cu fața în apa sărată pe care valurile o făceau să se clatine.

— Fie ca tine, mormăi proprietarul bărcii.

În spatele lui, Orline Vitocha se clătină pe picioare. Dar poate că nu era decât din cauza valurilor. Vântul își schimba direcția.

*

* *

Boris Corentin înțelese în cele din urmă ce însemna o partidă de „Full Șliboviță”. De fapt, era pur și simplu o variantă ameliorată de pocher pe dezbrăcate.

Jo aliniase în mijlocul încăperii douăsprezece sticle conținând fiecare o jumătate de litru de șliboviță. Apoi le explică regulile jocului. Se amestecau treizeci și două de cărți de joc și se împărțeau. Ei erau zece, fiecare primea trei cărți, doar doi dintre ei primeau patru, Marie-Jo și cu el.

Primul care trăgea un as începea. Și în continuare, în ordine descrescătoare. Rege, damă, valet etc. Apoi trebuia să ia o sticlă și să o bea pe nerăsuflate. Dacă se oprea înainte de golire era penalizat. Trebuia să dea jos un obiect de îmbrăcăminte.

Râse.

— Se va termina repede, „îmbrăcați” cum suntem!

Nu aveau pe ei decât un șort sau un pantalon și un tricou, bărbații. Iar femeile, majoritatea, doar o bluză…

Jane, cea mai blondă dintre englezoaice trase un as.

— Jane, *drink,* bea, ordonă Jo.

Fata apucă sticla și începu să bea. După treizeci de secunde gâfâia.

— *Este otravă curată?* strigă ea.

Jo dădu din mână.

— Bea! Îți mai dau o șansă.

Încercă din nou și abandonă, clătinând din cap. Boris Corentin observase că nu avea mai mult de șaptesprezece ani.

— Plătește! bâigui Luigi.

Ca o jucătoare corectă, Jane își scoase tricoul.

— Trișoareo! strigă Luigi.

Jane purta un sutien.

— Bun, trecem la următorul sau următoarea, reluă Jo.

Următorul era Aimé Brichot. Abandonă repede și își dezgoli torsul. După el, Muriel. Ea nu purta sutien…

*

* *

După douăzeci de minute, situația era următoarea: Aimé Brichot reușise să-și păstreze, cu sughițuri, bermudele cu flori. Marie-Jo era goală, complet, și lipită de el. Corentin era în slip. Luigi, șmecher, alesese să-și păstreze tricoul, fiindcă era lung. Peste tot în jur era o amestecătură de haine aruncate. Muriel nu avusese noroc. Nu voise să se amețească de băutură. Trebui, ca și Marie-Jo, să-și dea jos slipul.

Ea se lipi de Boris.

— Te deranjează că mă văd și ceilalți? șopti ea.

El o privi, încordat.

— Nu sunt proprietarul tău.

Muriel oftă:

— Și eu, care voiam să fii…

În jurul lor, începuse destrăbălarea. Cele două englezoaice se lipiseră de Luigi. Jo pipăia o olandeză solidă.

— Nu vrei să ieșim? îi propuse Corentin lui Muriel la ureche.

*

* *

Dragomir era ud de transpirație. Cum se trezise reluaseră tortura. Din nou, cârligele se înfigeau în carne și din nou erau trase. Înainte de a leșina pentru a doua oară, ridică privirea spre tatăl său.

Acesta tocmai strigase:

— Gata, ajunge!

Schingiuitul își studie tatăl. Cu un fel de ură în priviri. Apoi căzu din nou cu nasul în apa de pe fundul bărcii.

Capitolul XI

Muriel se rezemase de un copac. În fața lor, Marea Neagră, strălucea în lumina lunii aflată la primul pătrar.

— De ce mă întrebi asta? repetă ea.

El scoase o țigară și o aprinse înainte de a răspunde:

— Ți-am spus, Jacques îmi era prieten. În numele prieteniei, am datoria să descopăr cum și de ce a murit.

El scutură țigara.

— Și am impresia că tu știi ceva.

Ea tresări.

— Ce te face să crezi asta?

Boris o examină în lumina albă venind dinspre mare.

Lumina lunii se potrivea perfect cu pielea ei de roșcată. Subit, simți dorința de a sări pe ea.

— Nimic, doar o intuiție, reluă el cu efort.

Ea se ridică.

— Dă-mi să-ți dau, făcu ea cu voce aspră. Dacă faci ceea ce îți cer, îți spun ceva.

El zâmbi.

— De acord, dacă este posibil.

Ea dădu din cap încet.

— Cred că este posibil. Deci? Vrei?

— Vreau.

Ea se întinse pe jos, cu fața în acele de pin, în același timp depărtându-și fesele, genunchii și cu bustul atingând pământul.

— Din prima, zise ea, fără alte pregătiri.

Acum, începuse să plângă în hohote, cu fața ascunsă în mâini.

— Nu mă asculta. Haide. Ești atât de bun.

El se agăță de sânii ei și începu să icnească precum un taur. La fiecare mișcare, ea țipa înfundat, printre lacrimi.

— Ești nebună, murmură el, când se eliberă în ea.

Ea se întoarse, albă la față în lumina lunii.

— Ba nu, încerc să te cuceresc. Voi reuși.

El îi mângâie fruntea, aranjându-i șuvițele de păr.

— Cine l-a omorât pe Jacques? zise el brusc.

Ea tresări. Se lăsă liniște. Jos, țipete de femei se auzeau din cabană. Ușa se deschise, ieșiră câteva cupluri, întinzându-se pe jos. Se auzi strigătul unui bărbat, apoi o explozie de râsete nebunești. Corentin păru că aude și vocea lui Brichot.

Muriel răspunse.

— Am promis să nu spun la nimeni.

El insistă:

— Eu nu sunt oricare. Cine l-a omorât pe Jacques?

Ea își lipi fața de gâtul lui.

— Dragomir, fiul proprietarului de la fermă.

Imediat ea își înălță capul:

— Nu, nu este adevărat!

El o strânse în brațe.

— Atunci, de ce ai zis?

Ea se smiorcăi.

— Fiindcă nu a vrut să-l salveze.

*

* *

Șuieratul fu atât de ascuțit încât Corentin crezu că este un șarpe. Dar nu, nu mai existau șerpi pe plaja bulgărească. Adevărul apăru când se întoarse: șuieratul continua, transformându-se treptat într-o vibrație deasupra capului.

O săgeată tremura, cu vârful metalic înfipt adânc în trunchiul pinului din spatele lor. Imediat, se întoarse în direcția de unde venise lovitura.

— Culcă-te! ordonă el încet. În spatele copacului. Nu vreau să mori.

Se ascunse și el. Ocolind tufișurile. Bineînțeles, ajungând în locul de unde crezuse că fusese trasă lovitura, nu mai era nimeni, doar urme de pași în pământul nisipos. Se întoarse la copac. La Muriel.

— Ești bine?… întrebă el șoptit când ajunse.

Muriel dispăruse. Rapid, calculă. Două minute se

scurseseră de la plecarea lui. Ea era dezbrăcată. Unde se putea duce? La cabana ei. Posibil, trebuia să verifice. Doar dacă…

Alergă spre cabana lui Muriel. Nimic, paturile erau goale. Se duse la Jo și la Marie-Jo, privind, înmărmurit, la dezmățul general în întuneric. Cele două englezoaice se lingeau cu Beatrice. Aimé dormea. Marie-Jo se întorsese după soțul ei, care mergea în patru labe.

Înaintă până la Brichot și îl scuturã.

— Mémé, vino, este un ordin.

Brichot se lăsă tras afară ca un copil.

— Ascultă! Trezește-te, mormăi Corentin. Se întâmplă lucruri ciudate în timp ce tu dormi. Au vrut să mă omoare, cu o săgeată. Muriel a lansat o acuzație precisă în legătură cu moartea lui Imbert și apoi a dispărut. Vino, cred că știu unde este.

— Tu ești Marie-Jo? răcni Aimé Brichot. Corentin îl privi disperat.

— Mémé, dacă te-ar vedea Jeannette…

Numele avu efectul unui duș scoțian asupra lui Brichot.

— Ce? Ce se întâmplă? se bâlbâi el.

Corentin îl apucă pe după umeri.

— La treabă, Mémé. Am nevoie de tine.

Brichot se lăsă dus legănându-se spre pădure. După cincizeci de metri, se împiedică de un buștean, căzu pe spate și urlă.

— Încetează să complici lucrurile, mormăi Corentin.

Se blocă, cu ochii fixați pe bermudele coechipierului său, în zona feselor. Acolo se înfipsese cu țepii un arici trezit din somn de fundul inspectorului Aimé Brichot, de la Brigada Mondenă, aflat în misiune secretă pe coasta bulgară.

Le luă zece minute, cu bricheta în mână, să smulgă țepii. Din fericire erau tari și nu se rupeau. Aimé Brichot se ridică, scuipă în palme și începu să se frece pe fese.

— Saliva, este un dezinfectant, explică el. Corentin îi puse o mână pe umăr.

— S-ar putea să meargă, Mémé?

Brichot își aranjă ochelarii pe nas.

— Am terminat cu ariciul. Să mergem, Boris. Porniră din nou la drum, ca frații.

Capitolul XII

Cu dinții strânși, Muriel alerga prin tufișuri. Tălpile picioarelor goale o dureau de fiecare dată când călca pe câte o piatră. Nu se gândea decât la un lucru: să ajungă până la cai, caii ei dragi, uitați de două zile. Boris, știa, era singurul ei sprijin adevărat. Dar era ceva care o făcuse să-și piardă capul. Caii… Trebuia să ajungă până la fermă, să scoată armăsarul din boxă, să-l încalece și să galopeze. Doar după aceea se va gândi la ce trebuie să facă. De ce răspunsese, mai devreme, „Dragomir” la întrebarea lui Boris? Ea știa bine că îl ura pe tânărul bulgar. El nu îndrăznise să intervină. Lașitatea lui o mira. Dar ea, Muriel, îl trădase la rândul ei dându-i numele lui Boris. I se părea că trăiește un coșmar din care nu se mai trezea. De aceea alerga de nebună prin tufișuri, goală…

Silueta se ridică în fața ei prea brusc pentru a mai putea să o evite. Bărbatul o prinse de mâna dreaptă, îi puse mâna stângă la gură și, cu un salt, o lovi cu genunchiul în stomac. Muriel se înmuie, fără un sunet, fără ca fața ei să arate altceva decât uimire.

Bărbatul se întoarse. În spate, dinspre plajă, se auzeau strigăte. Voci de bărbați. Vorbind franțuzește. Strigând-o pe fată. Zâmbi și se aplecă pentru a o apuca de încheieturi pe Muriel. Se ridică cu ea în spate și porni printre copaci. Sânii franțuzoaicei îi atingeau spatele. Nu era atent la nimic. Înainta dificil, îngreunat de ceea ce purta în spinare.

*

* *

Corentin se așează pe un buștean.

— Nu este posibil. Nu poate să dispară așa!

Aimé Brichot își masă fesele.

— Ești cu adevărat sigur că a luat-o pe aici? Nu cumva doarme la tine, din întâmplare?

— Încetează, nu mă mai exaspera.

O lumină slabă se zări în stânga, devenind din ce în ce mai clară. Felinarul ajunse în cele din urmă în dreptul lor. Cel care îl purta se lumină o clipă pentru a fi recunoscut. Luigi.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Ce faceți noaptea aici amândoi?

Corentin nu îl mai asculta. Reținu câteva detalii-surpriză. Luigi avea în picioare pantofi de tenis și un blazer bleumarin, cu nasturi metalici, înainte de spectacolul de „Full Șliboviță” era în șort și tricou și în picioarele goale…

— Muriel a dispărut pe aici, făcu el cu efort. Am alergat după ea, dar a dispărut.

Luigi încruntă din sprâncene.

— V-ați certat?

Corentin răspunse:

— Ba nu, bătrâne, aș fi spus-o dacă era. Ajută-ne, trebuie să o găsim.

Plecară ca niște hăitași, strigând pe rând numele lui Muriel. Curând, felinarul lui Luigi păli. Ziua sosea iar Muriel rămânea de negăsit.

*

* *

Nu departe de ei, un bărbat, proprietarul bărcii de pescuit, era ascuns în spatele unui tufiș, Ținându-și respirația. Lângă el, Muriel. Abandonată pe spate, pe pietre, cu picioarele desfăcute, ca și cum se oferea. Cu ochii închiși și gura întredeschisă, părea că doarme. Dar pieptul ei cu sâni grei și tari nu era mișcat de respirație. Deja niște furnici îi invadau o coapsă. Dar Muriel nu schița nici cea mai mică mișcare pentru a scăpa de ele.

*

* *

Luigi stinse felinarul.

— Suntem niște idioți că ne agităm, făcu el. Este cu siguranță în cabana ei. Este clar. O fată dezbrăcată nu pleacă așa, pur și simplu.

Corentin își trecu mâna prin păr, apoi își masă ceafa, acolo unde oboseala și neliniștea se simțeau cel mai tare.

— O.K., murmură el, cred că ai dreptate. Tu ce zici, Mémé?

Brichot aprobă, evaziv totuși.

— Este logic ceea ce spune el.

Când intrară în cabana lui Muriel, avură un șoc. Belgianca dormea, liniștită, sub cearșaf, dar patul lui Muriel era neatins. Ieșiră muți. Nu departe, se auzea refrenul unui cântec. O arie de Mayol, de dinainte de război.

Cousine, cousine, qu'est-ce que je vois sur ta poitrine?

Cousine, cousine, on dirait deux mandarines...

Corentin merse până la copacul unde, mai devreme, se înfipsese săgeata. Se mai vedea o urmă în scoarță, dar săgeata fusese scoasă. De către cine? De „trăgător"? De un angajat al clubului mai grijuliu cu materialele, crezând că este un rateu de la tirul de deunăzi? Și pe cine voise să omoare? Pe el sau pe Muriel?

Ea dispăruse. Întrebarea se impunea din ce în ce mai sâcâitoare.

Capitolul XIII

Atmosfera era apăsătoare ca o mâncare greu de digerat. Chiar așa era. Bineînțeles, Jo, Marie-Jo, englezoaicele, Beatrice, ceilalți campioni și campioane de la petrecerea „Full Șliboviță” din ajun aveau toate motivele să considere cafeaua cu lapte prea tare și tartinele cu unt greu de înghițit. Dar era altceva.

Muriel nu era acolo. Iar în mintea tuturor, asta începea să devină o problemă. Ce se întâmpla de fapt? Un membru dispărut cu explicații vagi, devenite foarte ciudate, după aceea, a doua dispariție, cea a lui Muriel. Exista o limită a înțelegerii…

Toți înțeleseseră că fiecare își trăiește viața și că nu este obligat, mai ales în vacanță, să respecte un program fix, totuși, își repetau: era curios. Jacques nu se mai întorsese de patru zile. Și nu se știa încă din ce cauză…

Un fel de panică se abătea peste toți. Subit, Kaliakra-Beach, loc de distracție, devenea un teritoriu blestemat. Dar dacă Muriel era moartă? Și dacă mai urmau și alții? Se priveau, mestecând, cu sufletul la gură, căutându-și mimici de viitoare victime. Fiindcă părea sigur că lovea peste grup, nu în altă parte. Jacques era dintre ei. Muriel la fel.

Aimé Brichot se decise primul să „spargă” atmosfera devenită prea apăsătoare. Se mângâie pe barba devenită moale din cauză că crescuse.

— Este bine așa, cugetătorilor! declară el ridicându-se. O baie bună ne va liniști.

*

* *

Alain, șeful clubului, îl privi pe Aimé Brichot.

— Ia uite, frate, și tu ți-ai lăsat barbă?

Zâmbi amabil. Și Brichot renunță să-i răspundă la o întrebare al cărui răspuns îl cunoștea. Alain privi pe rând la Boris Corentin și Aimé Brichot.

— Dacă am merge în biroul meu?

*

* *

Alain se scărpină în barbă, în timp ce cu cealaltă mână bătea în birou.

— Ce facem, deci? Anunțăm autoritățile locale sau mai așteptăm? Muriel poate se va întoarce la un moment dat.

Se împinse în spătar.

— Ajung să cred că ați avut un motiv să veniți aici amândoi. Că este ceva necurat aici.

Se balansă nervos.

— Ce situație, Dumnezeule!

Corentin tuși.

— Pot să-ți vorbesc deschis?

— Evident, făcu Alain.

— Îți complică existența, dar ascultă-mă, nu este așa complicat. Pentru noi, se confirmă din ce în ce mai mult că moartea colegului nostru este datorată unei crime. Și că se petrec lucruri ciudate în clubul tău. Scuză-mă, dar acesta este adevărul, și ai bănuit exact. Voi merge mai departe. Muriel nu se va întoarce. Muriel este moartă din același motiv ca și inspectorul Jacques Imbert. Și ea a văzut ceva ce nu trebuia să vadă. Ce? Nu știm încă. Dar sunt sigur că nu greșesc referitor la aceasta.

Se aplecă.

— Alain, este cu adevărat serios. Aici, la Kaliakra-Beach, sunt oameni care au preocupări suspecte și care sunt în stare să ucidă pentru a nu li se descoperi afacerile. Cine? Nu pot să dau încă nume. Dar am ideea mea. În orice caz, este sigur, nodul întregii afaceri este aici, la club.

Șeful clubului îl studia. Alb la față.

— Nu glumești, murmură el, știu. Deci ceea ce spui tu este teribil.

Aimé Brichot dădu din cap.

— Acum, trebuie să ne ajuți, făcu el. Boris are dreptate, Muriel este moartă. Îi vom descoperi corpul sau nu, puțin contează, ea este moartă. După ea, va mai fi și altcineva. Tu,

eu, Boris, altul. Cineva prea curios sau care din greșeală va asista la ceva ce nu trebuie să vadă. Nu este de glumă. În această noapte s-a tras cu arcul asupra lui Boris.

Alain sughiță:

— Nu este posibil…

Corentin dădu din mână.

— Nu asupra mea. De fapt, asupra lui Muriel. Ea era cea vizată. Sunt convins acum. Nu au scăpat-o până la sfârșitul nopții…

Alain se ridică, surescitat.

— În fine, sunteți ciudați, ca să nu spun mai mult! Cine v-a spus că este moartă? Trebuie să o căutăm. Să scotocim peste tot.

Corentin încuviință.

— Fă-o, organizează o căutare. Crede-mă, este o cauză pierdută. Dar totuși trebuie făcută, este evident. Găsește un pretext.

Alain aprinse o țigară.

— Mă ocup eu. Convoc mai mulți angajați ai clubului. Pe curând.

*

* *

Boris îl studie pe Jean Claude, responsabilul cercului de arcași.

— Spune-mi, făcu el, vreau să mă înscriu, pentru a învăța. Dar aș vrea să învăț de la cel sau cea pe care o consideri cea mai bună. Să observi este cel mai sigur mijloc de a învăța, nu-i așa?

Jean Claude se întoarse, căutând o siluetă în zonă.

— Uite, acolo, tipul solid, cu capul pe jumătate tuns. Se numește Karl. Este german. M-a bătut ieri.

Ochii negri ai lui Boris Corentin se fixară pe silueta neamțului.

— Mulțumesc, murmură el printre dinți, voi studia mai de aproape.

După zece minute se convinsese că Jean Claude nu mințise. Karl nimerea centrul țintei în opt din zece. Apoi

observă un alt detaliu interesant. La un moment dat, Luigi se apropie de Karl, ducând o pereche de pantofi de tenis în mână. Nu era prima dată când Boris îl vedea cu astfel de încălțări. Reținu și de această dată…

Luigi plecă, după un scurt conciliabil. Corentin lăsă pe mai târziu tirul cu arcul și îl urmări. Luigi se îndreptă spre cabana lui Karl. Corentin îl lăsă să intre. Apoi se apropie. După cinci minute, Luigi reapăru.

— Uite, ironiză Boris, scotocești prin cabanele altora?

Luigi râse nervos.

— Cum ai ajuns aici?

Plecă imediat, schimbat la față.

Boris și Aimé mai așteptară o oră. În fine, Karl lăsă exercițiile cu arcul. Se duse să facă o baie rapidă în mare, pentru a se răcori, apoi o luă spre satul de pescari, în slip, cu șlapii în picioare. Puțin după, Corentin și Brichot avură tot timpul, ascunși în tufișuri, să rețină o serie de lucruri interesante. Mai întâi, Luigi, apoi Claude și Leopold, plecară spre aceeași destinație ca și Karl. Apoi, fu trunchiul de copac. Un trunchi de măslin smuls din pământ și scobit de intemperiile iernii. Părea un joc de cercetași, dar totul se petrecu astfel: unul după altul, cei patru aruncară câte un pion de la jocul de dame în trunchiul scobit. Imediat, un pescar se apropie, adună pionii și îi examină, dând din cap.

Patru pioni. Unul alb și trei negri. Bărbatul băgă pionii în buzunar și alergă până la plajă unde era barca lui, acoperită cu o prelată.

— Au votat moartea, explică el liniștit celor cinci pescari care cârpeau plasele, așezați pe nisip.

Capitolul XIV

Alain ridică brațul. Avea mai mult ca niciodată acel aer caracteristic, o privire pe jumătate furioasă, pe jumătate obosită, ca a celor care se simt din ce în ce mai încolțiți într-un viespar.

— Ce vrei să-ți spun? bombăni el. Nu am găsit nimic. Trebuie să anunț poliția bulgară. Înțelege-mă, sunt șeful unui club, am relații legale cu oamenii de aici.

Corentin luă pachetul de țigări de pe masă.

— Nu încerca să te scuzi, îți faci datoria, așa cum aș fi făcut-o și eu. Problema este că îi va agita și mai mult un al doilea caz în câteva zile…

— Cui spui tu asta! oftă șeful clubului.

În același moment, Francis, puștiul de nouăsprezece ani care îi făcea curte lui Muriel, apăru brusc în birou.

— Alain! strigă el. Se petrece ceva ciudat, sunt sigur. Nu am văzut-o pe Muriel la plajă în această dimineață. Trebuia să mergem la călărit. Aveam întâlnire. Am fost la cabana ei. Am ciocănit. Niciun răspuns. Atunci, am ezitat…

Roși ușor.

— Am intrat.

Se opri:

— Nu numai că nu mai era acolo, dar toate lucrurile ei au dispărut, dulapul ei este gol, la fel și valiza.

Alain privi spre Boris Corentin. Aimé Brichot tuși:

— Și mie mi s-a furat trusa de toaletă. Devine o lume a miracolelor, aici.

Alain se lăsă în fotoliu, încordat.

— Vă rog, pe toți, lăsați-mă singur. Trebuie să mă gândesc la ce am de făcut.

Corentin îl privi. Fatalist. Asta era, începea catastrofa. Într-o oră, tot satul va fi la pândă. Ce va decide Alain…

*

* *

Ușa de la pavilionul central al clubului, acolo unde se afla toată „mașinăria” de la Kaliakra-Beach, era întredeschisă când Boris și Aimé, după o vizită pe plajă, ajunseră în dreptul ei.

— Oprește-te, murmură Aimé Brichot. Se vorbește în șoaptă dincolo. Vocea cuiva care nu vrea să fie auzit de afară.

Se apropiară, lăsând impresia că stau la umbră sub veranda de stuf de deasupra ușii și ferestrei lui Alain.

— Da, așa este, șopti Corentin. Alain și Jean Paul, responsabilul cu excursiile.

Ciuli urechea spre fereastră.

— Ascultă bine, Mémé, reluă el, este interesant.

— Mulțumesc, zicea Alain cu o voce ușor schimbată. Te-ai ocupat de tot ce trebuie? Am zis: toate… O.K., foarte bine. Acum, caut-o pe colega ei de cameră. Trebuie să se fi întors în sat la ora asta. Este ora optsprezece, probabil face duș înainte de a servi masa.

Corentin și Brichot se dădură înapoi.

— Mémé, întrebă Corentin, ai înțeles bine totul, nu-i așa? Care sunt concluziile tale?

Aimé Brichot se scărpină pe gâtul din ce în ce mai păros.

— Mai întâi, făcu el, vorbesc de lucrurile lui Muriel, este clar. Doi, el este pus sub semnul întrebării. Este cu noi sau nu este cu noi?

Corentin privi spre apa Mării Negre.

— Ai pus întrebarea care trebuia, Mémé. Vrei să-ți spun? Încep să mă gândesc că, aici, am ajuns într-un cuib de vipere.

Aimé Brichot oftă îndelung.

— Boris, făcu el serios, nu crezi că Kaliakra-Beach începe să semene cu un infern însorit? Privește, vin și pleacă turiștii. E cald și bine, briza mării este blândă, iar eu simt că mi se strânge stomacul. Cui îi vine rândul? Imbert este mort, Muriel dispărută… O săgeată care se înfige într-un copac de lângă tine, „turiști” a căror atitudine și comportament urmează un cod secret… Boris, niciodată nu am urât ca

acum plajele cu nisip fierbinte și cluburile de vară. Anticamerele morții, sub cerul liber…

Corentin râse nervos.

— Haide, Mémé, mă faci să cred în fantome ziua în amiaza mare.

— Nu spui exact ceea ce simți, făcu Brichot trăgându-se de mustață.

— Doar dacă am putea ajunge la Paris pentru a declanșa o anchetă rapidă asupra lui Alain! exclamă Corentin. Dar este imposibil, evident, bulgarii sunt atenți la telefoane. În fine, vino, vom mai analiza în cabană. Un duș bun ne va împrospăta mintea.

*

* *

Boris Corentin, dezbrăcat, cu picături de apă pe piele, răsfoia nerăbdător „listing-ul” cu evidențele agenției de voiaj, primit de la Baba la Paris, și pe care le mai citise în avion.

— Uite, Mémé, concluzionă el, un duș te trezește. Ascultă-mă bine: Karl, neamțul, este aici la club pentru al patrulea an în luna august. Pe de altă parte, a mai venit pentru cincisprezece zile în iulie, în acest an. La fel și anul trecut, ca și în cel dinainte, ca și acum trei ani. Nu crezi că are cam mult concediu, neamțul? Și de ce de fiecare dată în același loc?

Continuă să răsfoiască paginile pe care le uda cu degetele.

— Luigi, acum. Și el a mai fost în iulie. La începutul lunii, ca și Karl.

Se întoarse.

— Știi ce vom face? Când va avea loc spectacolul și toată lumea va fi afară, vom vizita cabanele celor doi domni. Nu există chei la nicio cabană aici. Nu ne trebuie nici aprobare. Vom lăsa impresia că ne-am rătăcit și am încurcat cabanele, în cazul în care vom fi descoperiți.

*

* *

Poiana era ovală. În jur, arbuști, pini și lauri. Solul era un

amestec de nisip și iarbă, presărat cu plante cu flori roz. În mijloc, Muriel, dezbrăcată încă. Cu căluș în gură și mâinile legate la spate, trântită pe burtă. Revenindu-și încet din leșinul care o făcea să pară moartă. Gâfâia cu inspirații scurte și dureroase, zbătându-se disperată. Erau trei lângă ea. Bulgari toți, pescari, îmbrăcați la fel, cu aceiași pantaloni din doc maro. În mijloc, șeful bărcii, torționarul lui Dragomir.

El examină colierul de metal brun tipic artizanatului local.

— Turistă, deci, zise el ridicând din umeri.

Se întoarse spre ceilalți.

— Acum, făcu el.

Unul din ceilalți doi bărbați, mic, noduros, cu picioarele crăcănate, se aplecă peste Muriel și începu să facă ceva ciudat. Avea o coardă pe care o prinse mai întâi în jurul gleznei drepte a lui Muriel, ridicându-i piciorul. Apoi trase coarda spre gâtul fetei și o înnodă în jur, ținând-o întinsă. Muriel se încorda, cu ochii plini de lacrimi.

— Ești nebun! exclamă șeful, te complici. Ce vrea să însemne asta, coarda legată de gleznă? În jurul gâtului, ajunge.

Pescarul, indiferent, făcu așa cum i se spusese.

Puțin după, șeful scoase dintr-un sac o rochie din bumbac cu dungi albastre și verzi, un slip de baie stil brazilian și o pereche de sandale roșii.

— Îmbrăcați-o.

Dură destul. Trebuiră să o dezlege pentru a-i pune rochia pe ea. Cu slipul fu mai ușor. De altfel, ea nu opunea rezistență, vizibil aflată la capătul puterilor.

Acum, Muriel, legată, dar îmbrăcată, zăcea pe spate în poiană. Cu ochii îndreptați spre călăii ei și implorând milă. Părul lung era întins pe pământ, murdar de noroi și transpirație.

— Scândura, ordonă șeful bărcii.

Tipul scund scoase o bucată de lemn de măslin de aproape douăzeci de centimetri lungime. Pătrat în secțiune. Un fel de capăt de plintă mai groasă decât de obicei. Îi ridică rochia

lui Muriel. Se opri, întrebându-l ceva pe șeful lui. Acesta ridică din umeri.

— Grăbește-te, făcu el, aprinzându-și o țigară.

— Oh, nu, nu!… gemu ea în călușul din gură.

Înțelesese. Supliciul ei abia începea.

Nu își mai dorea decât un lucru: să facă un infarct și să moară. Nu avea să mai dureze mult. Se ruga.

Inima îi bătea incredibil, ceea ce nu putea duce la altceva. Își revăzu toată viața, apoi pe Boris…

O întoarseră, verificând dacă legătura de la gură era la locul ei. Ea nici măcar nu îi privi. Cu ochii închiși, deja trăia pe o altă lume. Bulgarii îi înfipseră lemnul gros în sex. Împingând la maxim. Sângele țâșni. De această dată, inima va ceda. Fu lucidă tot timpul cât o „pregătiră”. Apoi doi dintre ei o ridicară, în timp ce unul mai scund lega coarda de o creangă. După care toți trei se agățară de ea și se lăsară cu toată greutatea.

Fuseseră drăguți și o omorâseră dintr-odată, vertebrele cervicale sfărâmându-se din cauza șocului.

Șeful pescarilor scoase călușul. Dezlegă mâinile. Apoi se așeză, uitându-se la ceas.

— *Bun,* murmură el căutând o altă țigară.

*

* *

Boris Corentin avu un moment de decepție. Nu era nimic interesant în încăperile ocupate de Karl și Luigi. Garderobă clasică de turiști.

— Uite, făcu brusc Brichot. Trei cutii de mingi de tenis.

Corentin ridică din umeri.

— Și? Sunt terenuri de tenis aici.

Se opri.

— Luigi… Mereu cu pantofi de tenis.

— Știi de ce? făcu Brichot. Luigi joacă tenis, deci?

Corentin se ridică.

— Ai dreptate, sunt obosit.

Se resemnă.

— M-am săturat, abandonez.

Brichot dădu din cap furios.

— Nici vorbă, nu am terminat cu scotocitul.

— O.K., continuă, eu mă duc să iau o șliboviță, încep să simt nevoia de așa ceva. Pe curând!

*

* *

Aimé Brichot se blocă. Venea cineva. Nu mai avu timp decât să se ascundă în baie. Apoi, trebui să suporte o serie de gemete care însoțeau actul sexual. Luigi era cu o membră a clubului, care nu se lăsa amăgită ușor. Gemea, se văita, se smiorcăia, bușea, urla și scotea cuvinte de o obscenitate care îl lăsă pe Aimé Brichot năucit de stupoare dincolo de ușă.

Avu noroc că cei doi plecaseră fără să mai treacă pe la baie. Așteptă cinci minute înainte de a redeschide ușa și a se întoarce în cameră. Trebuia neapărat să cerceteze un obiect pe care nu avusese timp să-l examineze datorită intrușilor. O gentuță de voiaj portocalie și încuiată. Un fel de bagaj specific femeilor.

Aimé Brichot, în patru labe, încercă să o descuie trăgând de închizătorile metalice.

Nu reuși nimic. Valijoara rămânea încuiată ca mormântul unui faraon. Se așeză pe o parte. Nu avea încuietoare cu cheie. Era un sistem codificat, o combinație în trei cifre. Își aminti sfaturile unui angajat de hotel care deschisese un Samsonite, într-o zi, în fața unui cuplu care uitase combinația încuietorii. Totul era o chestiune de auz. Un clic simțit atent dă prima cifră. Și așa mai departe, încercă să-l imite pe tipul de la hotel.

Nu era așa de dotat. Se auziră câteva clicuri, dar niciunul nu era mai deosebit. După un sfert de oră, renunță, supărat.

Capitolul XV

Răsăritul aduse un element nou, pe care membrii clubului, încă în paturi, nu îl simțiră imediat. Vântul se schimbase. Ploua. Brusc începură rafale calde și binefăcătoare care ridicau aburi din pământul deja uscat de aproape o lună de secetă.

În poiană, în jurul celor trei criminali, arbuștii de laur și pinii începură să emane un parfum puternic. Bărbații își desfăcură sacii și mâncară resturile de pește uscat după care băură vin dintr-o ploscă. Apoi își aprinseră țigările și priviră corpul atârnat. Nu era nicio adiere de vânt. Ploaia cădea vertical.

Ceea ce fusese o fată roșcată cu coapse rotunde și sâni tari nu mai era, la capătul sforii, decât o masă de carne inertă. Ploaia curgea pe cadavru, lipindu-i rochia de piele, strângându-se în picături mari pe sânii cu sfârcuri tari, alunecând spre torace.

— Verifică, făcu șeful.

Crăcănatul se ridică. Se îndreptă spre fata spânzurată și, cu un gest lent, smulse bucata de lemn.

— E bine, zise el, rămâne desfăcut.

Rigor mortis se instalase. Înțepeneala cadaverică. Când o vor descoperi pe franțuzoaică, sexul ei va fi desfăcut, monstruos, ca și cum fusese vizitat de un diavol mitic care, în credința populară, o determinase să se sinucidă. Prin spânzurare.

— „Salut”, turisto, mormăi șeful pescarilor strângându-și sacul. Plecară prin ploaie, cu pași înceți, fără să privească înapoi spre victima lor.

*

* *

Corentin împinse ceașca de cafea.

— Scuză-mă, Mémé, ceva mă enervează.

La două mese de ei, un grup de olandezi cântau veseli,

provocându-i pe copii să sară pe genunchii lor.

Corentin făcu ceva ce nu făcea de obicei. Luă „cu împrumut” o țigară din pachetul unui vecin, la întâmplare, scuzându-se cu un zâmbet, și începu să fumeze.

— Mémé, trebuie să mă înțelegi, reluă el cu o voce înăbușită, fiindcă nu se uită în jur, ca și cum nu i-ar interesa faptul că două persoane au dispărut subit, curios. Mai întâi un bărbat și apoi o femeie.

Aimé Brichot își termină ceașca cu cafea cu un aer de domnișoară ofuscată.

— Crezi că m-am obișnuit să te înțeleg atât de des?

Corentin arse un sfert din țigară dintr-o singură inspirație.

— Dumnezeule, făcu el, nu îți dai seama că această valijoară îi aparține lui Muriel? Că Alain a debarasat camera ei, iar valijoara se află în cabana lui Karl sau Luigi, principalii mei suspecți?

Aimé Brichot bătu în masă.

— Ce voiai să fac? Combinația nu a cedat. Oricum, ce aș fi găsit înăuntru? Farduri și creioane de machiaj?

Corentin ridică furios din umeri.

— Nu știu. Poate o bucată de hârtie pe care era scris un indiciu sau altceva…

Se opri, deranjat. În jurul lor se părea că sunt luați drept doi homosexuali certându-se, după felul cum strigau.

— Vino, reluă Corentin, ne întoarcem la cabană.

*

* *

Afară, cerul era puțin acoperit, încercând să se însenineze. În depărtare se auzeau mingile de tenis lovite de primii sportivi de dimineață. Mai departe, răsunau săgețile. O barcă de pescuit bulgărească străbătea marea cu un gâfâit înfundat de motor. Pescuitul se anunța bun, ca în fiecare dimineață ploioasă.

Corentin lovi cu mâna peste foaia de hârtie cu „listing-ul” de la agenția de voiaj.

— Te asigur, tot secretul este acolo. Nu știu de ce. Dar suntem pe cale să aflăm. Ce? Îți voi spune: trafic de droguri.

Imbert nu era nebun. Era specialitatea lui. A mirosit ceva. Și-a băgat nasul peste tot. L-au reperat și l-au suprimat. Crede-mă că nu aștept decât un lucru: ca Muriel să ciocănească în clipa următoare la ușă. Și ea a fost martoră la ceva și a murit, sunt sigur.

Amintiri foarte apropiate îi reveniră în minte.

— Mémé, ce voiau să facă, Claude, Karl, Leopold și Luigi, acolo, la intrarea în sat, cu jetoanele aruncate în trunchiul de copac?

Brichot se întoarse:

— Ți-a dat numele lui Dragomir…

— Să vorbim cu el. Cum crezi că îl pot interoga pe bulgărește? Imposibil de atacat. Chiar dacă suntem siguri că cei patru au complici locali, nu putem să acționăm decât aici, pe „teritoriu francez”.

Nu auziră când se deschise clanța ușii: ploaia pornise brusc și pe plajă se auzeau strigăte. Corentin nu înțelese că lucrurile se agravau decât în momentul în care văzu cuțitul de spart gheața.

Cel care îl ținea în mână era Francis, tânărul îndrăgostit de Muriel. Francis înaintă spre Corentin, cu șuvițele blonde mișcându-i-se rebele pe frunte.

— Nemernicule! strigă el. Tu ai omorât-o!

Aimé Brichot îi sări înainte.

— Hei, ce ai? Ați înnebunit toți pe aici?

Francis îl privi cu răutate.

— Dă-te la o parte, nu am nimic cu tine. Cu el am de încheiat niște socoteli.

Boris Corentin se ridicase și el, ușor aplecat, cu brațele înainte. Vizibil, puștiul era în criză și tot mai periculos. Se priviră toți trei un minut. Gâfâind în zgomotul ploii.

— Boris! strigă brusc Brichot, mai vine cineva din spate.

Surprins, Francis privi repede în spatele lui. Spre ușă. Nu mai avu timp să realizeze că întrebarea era nepotrivită, fiindcă nimeni nu știa că venise acolo. Fu surprins să constate că un pumn se simte, după ce se trezi pe burtă, cu brațele la spate.

Corentin pocni din degete.

— Mulțumesc, Mémé, ești un adevărat frate.

Brichot zâmbi modest în barba care îi devenise chiar prezentabilă.

— Ne vei spune totul, acum, făcu Corentin aruncând cuțitul departe pe pat.

Francis îl privi, cu gâtul răsucit.

— Asta și așteptam! Am ratat lovitura, dar îți vei da seama că știu. Te-am urmărit, noaptea trecută. Erai afară cu ea, ai tratat-o ca un sălbatic. Apoi, cu puțin timp în urmă, mă plimbam pe lângă satul pescăresc și am văzut-o. Într-o poiană. Spânzurată. Masacrată.

Gura i se strâmbă.

— Te voi băga în pușcărie pe viață, fiindcă nu am reușit să te omor.

Corentin se întoarse spre Brichot.

— Ține-l în continuare așa, îl voi anunța pe Alain. El trebuie să se ocupe mai departe de tânăr.

Francis izbucni în lacrimi.

*

* *

Zece minute mai târziu, doi membri ai clubului Kaliakra-Beach avură îndeletniciri foarte diferite. Unul, brunet și atletic, alerga prin pădure spre o anumită poiană. Celălalt, mai mic, forța încuietoarea unei valijoare într-o cabană și scoase o duzină de mingi de tenis pe care le răsuci pe toate părțile cu atenție. Părând că vrea să le estimeze greutatea.

Capitolul XVI

Șeful clubului ieși din infirmerie. Gata să leșine. Cea care fusese una din cele mai frumoase fete venite la Kaliakra-Beach zăcea pe o masă acoperită cu un cearșaf alb, la dispoziția unui medic, membru al clubului.

Afară, dădu de Corentin.

— Este ceva atroce, sinistru, făcu el.

Corentin îl trase spre un umbrar. Afară continua să plouă.

Alain îl privi pe Corentin.

— Ce vrei să-mi spui?

Corentin îi întinse pachetul lui de Gallia.

— Ce crezi?

Celălalt oftă.

— Te rog, sunt într-o stare…

— Ai vreo idee? insistă Corentin care avea motive să fie crud.

Alain răsuci țigara între degete.

— Este o epidemie de sinucideri aici la Kaliakra-Beach…

Corentin privi apa care se scurgea de pe acoperiș.

— Muriel nu s-a sinucis. Era dezbrăcată când a fugit spre pădure. Îți amintești, ți-am mai spus. Au găsit-o îmbrăcată. Mă rog, cu haine pe ea. Dar tu o vezi întorcându-se să se îmbrace și după care să plece spre pădure liniștită, pentru a se sinucide? Seamănă mai degrabă a „aranjament”. A fost o crimă. Oricum, femeile nu se spânzură. Sunt statistici în acest sens.

Alain îl privi.

— Ah, rapoartele voastre de poliție, inventariați totul…

— Exact. În interes general. Nu te critic.

Alain se întoarse.

— Ba nu, nu am nimic cu tine. Îți imaginezi că nu mă gândesc decât la încurcăturile mele în toată povestea asta? Este adevărat, sunt un șef de club, dar ce crezi? Jacques era simpatic. Muriel era doar o fată fermecătoare.

Corentin aşteptă o clipă să se liniştească.

— Scuze, făcu el, am de făcut o anchetă, sunt poliţist, trebuie să pun întrebări. Să clarificăm lucrurile. Este evident că Muriel era gata să spună ceea ce ştia despre moartea lui Jacques, căci ştia ceva foarte important atunci când a dispărut. Altfel spus, este clar că a fost ucisă. De cei care nu voiau ca ea să vorbească şi care încercaseră să o omoare cu o săgeată dintr-un arc. Ea era cea vizată. Fiindcă în cele din urmă au omorât-o. Acum o întrebare.

Aruncă ţigara.

— Alain, nu te ascunde după deget. Tu ai strâns sau ai pus să se strângă lucrurile lui Muriel din cabană, ieri?

Alain răspunse:

— Da, ai ghicit? Eu. Îmi imaginam că belgianca aia care stătea împreună cu Muriel a băgat de seamă ceva şi că va vorbi.

— Exact, zise Corentin, a mărturisit că a descoperit dulapul lui Muriel gol când s-a întors din excursie. Dar continui: de ce ai făcut asta?

Alain îşi trecu mâna prin barbă.

— Nu ştiu exact. Dacă revenea şi găsea dulapul gol, făcea un scandal mare şi aşa aş fi aflat şi eu câte ceva.

Corentin îi întinse o altă ţigară.

— Îţi dai seama că ai făcut o prostie? murmură el. Eşti înnebunit.

Gallia tremura în mâna lui Alain.

— Nimeni nu este perfect, făcu el încordat.

Imediat Alain fu înconjurat, aproape asaltat, de cei care voiau să planifice o excursie sau altceva, deoarece ploaia îi ţinea departe de plajă. De aceea plăteau.

— Vezi, oftă Alain, viaţa continuă, la club, simplă şi liniştită.

Corentin se îndreptă spre infirmerie.

*

* *

Medicul era un tânăr brunet de treizeci şi ceva de ani. Asistat de o infirmieră care era soţia lui.

Corentin se prezentă, declinându-și calitatea oficială pentru prima dată de la venirea sa. Cei doi dădură din cap.

— În acest caz, zise medicul, se schimbă treaba. Priviți, nu am mai văzut așa ceva.

Îi arătă corpul celei care fusese pentru Boris o amantă minunată. Se aplecă, străduindu-se să nu pară mirat. În fața lui, un cadavru cu picioarele depărtate.

Și un sex incredibil de mărit. Destins. Forțat de o monstruozitate tehnică. Asta îi provocase moartea. Cel puțin, fața fetei era acoperită cu un cearșaf. Altfel, nu ar mai fi rezistat.

— Vin aici în luna august de doi ani, reluă medicul. Am studiat cărțile despre această țară. Muriel a fost supusă unui supliciu ancestral. Se numește „scândura”. Vine de la un mic trib originar din munții Sarnena Gora. Pe vremea luptei împotriva otomanilor. Răpeau fetele turcilor și le făceau așa ceva omorându-le. Obiceiul s-a pierdut, însă a fost reluat în Al Doilea Război Mondial. Atât la bărbați cât și la femei. Era o metodă de a teroriza inamicul.

Corentin se întoarse, bulversat.

— Sunteți obligat să anunțați autoritățile bulgare locale, făcu el. Evident.

Medicul aprobă dând din cap.

— Nu este altă variantă.

— În consecință, așteptați-vă să-i suportați pe colegii mei socialiști.

Ușa se deschise în spatele lui: Aimé Brichot care se clătină în fața spectacolului.

— Boris, făcu el, vrei să vii? Trebuie să vorbim.

*

* *

Brichot luă o crenguță și începu să o rupă metodic între degete.

— L-am urmărit pe Leopold, belgianul, toată dimineața. Te interesează. Și el este un tenismen înrăit. Dar mai ciudat. L-am văzut ieșind din cabană cu racheta și două cutii de mingi. Până aici nimic ciudat. Doar că Leopold nu s-a îndreptat spre

teren. A plecat spre satul de pescari. L-am urmărit de departe. Ajuns în sat, a mers până la o barcă trasă pe nisip, înmatriculată cu numărul CH 5615. A răscolit ceva prin barcă. Când a plecat, nu mai avea cutiile cu mingi. După aceea a jucat tenis, liniștit.

— Vino, făcu Corentin, ne vom plimba. Pentru a analiza situația.

*

* *

Ajunseră la fermă. Caii băteau în cimentul din boxe. Neliniștiți. Nu mai venea nimeni de la club să-i scoată.

Un tip brunet, atletic, cu picioarele crăcănate, ieși din boxă, cu un balot uriaș de paie într-o furcă. Corentin îl recunoscu pe Dragomir Vitocha, grăjdarul pe care îl acuzase Muriel.

Dragomir îi văzu și el. După ce lăsă balotul de paie se întoarse spre ei.

— O plimbare în pădure? zâmbi el. Ce doriți? Am doar două iepe aici.

Arătă spre o boxă dublă din spatele lui. Corentin îl privi, intrigat. Dragomir se purta ciudat.

Nu doar din cauza efortului fizic transpira. Mai era ceva care semăna cu o problemă interioară.

— De ce nu? făcu el. Plouă, pădurea miroase bine.

Brichot se dădu înapoi. Avea rău de înălțime.

— Vino, ordonă Corentin, vom călări.

*

* *

Aimé Brichot, cu mâinile agățate de șa, se lupta cu demnitate. Iapa era totuși blândă. Ajunseseră la o poieniță în care cântau păsările. Ploaia se oprise. Se făcea frumos.

Dragomir sări de pe cal și se îndreptă, automat, spre acela dintre francezi care părea a fi șef.

— Aici, pot să vorbesc, zise el.

Corentin sări și el jos.

— Am înțeles mai devreme.

Aimé Brichot se scărpină în barbă. Partenerul lui era

mereu pe față.

— Pot să am încredere? reluă grăjdarul cu panică în privire. Hei, pot să am încredere?

Corentin dădu din cap.

— Mai mult decât crezi. Spune.

Dragomir începu. Încurcându-se în cuvinte, pierzând firul. Dar vorbea totuși destul de bine franceza. Povesti tot ce știa. Jacques, atacat pe faleză. Asasinat. Apoi Muriel, „eliminată” și ea.

— De ce ne spui nouă? întrebă Corentin, cu o privire fixă.

Dragomir ridică din umeri.

— V-am observat de mai multe zile. Îmi sunteți mai… simpatici. Așa se zice?

Corentin aprobă.

— Exact, dar sunt polițiști și la voi în țară. Au dreptul să știe.

Dragomir se așeză pe un trunchi.

— Uite, făcu el, nu trebuie să o spun, dar guvernul ucide uneori, pe aici…

Corentin îi oferi o țigară.

— Este un șef la clubul Kaliakra. Vorbiți franceza. De ce nu ați mers la el?

Dragomir clătină din cap.

— Nu este de încredere. Voi da.

Se uită la țigară.

— Și eu sunt în pericol. Nu mai spuneți la nimeni nimic.

Corentin încercă în zadar să îl facă să mai spună ceva. Băiatul se posomorî, ca și cum în cele din urmă regreta că vorbise. O făcuse pentru a se elibera de o apăsare. Rămânea cu alte secrete mult mai numeroase.

Se întoarseră la pas. Iepele păreau că simt leneveala din jur. Cea pe care era Aimé Brichot se mai oprea din loc în loc să smulgă iarbă.

Pe poteca ce ducea spre club, Aimé Brichot ajunse lângă Boris Corentin.

— Dacă am înțeles bine, făcu el, punctul central al anchetei este satul de pescari. Din cauza posibilităților

discrete de a ajunge în străinătate.

Corentin se strâmbă.

— Ai dreptate, una peste alta, Mémé. Un port este un port, chiar și unul pescăresc.

— Fi mai explicit, te rog.

— Vreau să spun: se poate foarte bine, printr-un port de pescari, să introduci droguri.

Brichot își aranjă ochelarii.

— Așa se pare că este…

Corentin dădu la o parte o ramură care îi stătea în drum.

— Nu numai satul de pescari trebuie supravegheat, Mémé. Mai e și clubul Kaliakra-Beach. Sunt în legătură, știi doar.

Aimé Brichot își trase în sus pantalonii de plajă.

— Nu mă lași tu deloc să termin ce am de spus până la sfârșit.

Capitolul XVII

Aimé Brichot fu străbătut de un fior. După ploaia de peste zi, aerul era răcoros la ora două dimineața, chiar și pentru o lună de vară.

— Apa păstrează noaptea căldura soarelui, făcu Boris. Crede-mă.

Se aruncară în apa mării, înotând în stil indian, metoda cea mai odihnitoare când ai de parcurs o distanță lungă. În acest caz, doi kilometri.

Pe la ora unsprezece îi văzuseră pe cei patru, Karl, Luigi, Claude și Leopold, luând-o spre sat, încărcați cu cutii cu mingi de tenis. Enigma se lămurea. Elementele puzzle-ului începeau să se așeze. Nu era încă totul clar, evident, dar totuși începea să se contureze.

Înotau păstrându-și energia. Din când în când, un curent rece îi îngheța picioarele lui Aimé Brichot, deși totuși marea era caldă. Brichot se lupta curajos cu panica provocată în copilărie de lectura unor cărți de aventuri cu marinari și vietăți marine. Aici erau într-o mare necunoscută, neagră, deci misterioasă. Neliniștitoare… Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se speria mai tare.

— Boris, zise el după o jumătate de kilometru, răspunde-mi sincer, tu care le știi pe toate. Sunt rechini în Marea Neagră?

Corentin se mulțumi să grăbească ritmul.

— Boris, răspunde, ești sadic.

Corentin făcu un tur în jurul partenerului său.

— Nu noaptea, Mémé. Rechinii din Marea Neagră au oroare de întuneric…

Gluma era exact ceea ce avea nevoie Aimé Brichot. Își reluă înotatul încrezător.

Ajunseră în timpul estimat lângă stâncile din micul golf al satului de pescari. Aimé Brichot se sperie: o focă ieșită din grote se aruncă în apă aproape de el. Prietenoasă,

„zâmbind” chiar din mustață. Cei doi ieșiră pe o stâncă. Răcoarea nopții îi înfrigură.

— Într-un minut ne vom reveni, zise Corentin. Nu te speria.

O clipă mai târziu, uscați de adierea caldă, se simțeau foarte bine.

— Așteptăm? făcu Brichot.

— Așteptăm, răspunse Corentin.

La ora trei și treizeci și cinci ceva interesant se produse pe plaja ocupată de bărcile de pescuit.

— Uită-te bine, Mémé, murmură Corentin care observase primul siluetele. Sunt toți acolo, netrebnicii. Claude, Luigi, Karl și Leopold. Este întâlnirea finală.

Fiecare siluetă avea brațele încărcate cu obiecte de formă paralelipipedică. Cutii cu mingi de tenis. Se juca oare tenis noaptea pe o plajă la Marea Neagră?

— Merg spre barca în care belgianul a scotocit mai devreme, murmură Brichot.

Câte unul, membrii clubului Kaliakra-Beach ridicară prelata care acoperea barca pentru a ascunde cutiile.

— Curios, făcu Corentin. Privește, pleacă înapoi cu cutiile.

Aimé Brichot își mișcă fesele pe o piatră.

— O.K., dar cutiile par grele, acum.

Corentin zâmbi.

— Vrei să spui că erau mai ușoare înainte? Brichot se scărpină la ceafă.

— Ești genial, Boris, îmi ghicești gândurile înainte să le exprim.

*

* *

Boris Corentin își consultă ceasul.

— Ora patru, făcu el. Timpul de așteptare s-a scurs. Mergem.

Se ridicară de pe stâncile care le înțepeniseră fesele și se întoarseră pe nisipul moale.

Ajunși la barcă, se aplecară. Mirosea puternic a vopsea proaspătă. Proprietarul o întreținea bine. Dezlegară coarda.

Apoi copertina și Corentin se strecură dedesubt. Când reapăru, după trei minute, ținea în mână un tub de sticlă. Un tub ciudat, care avea un capăt ascuțit și celălalt bombat, la care era atașată o pară de cauciuc.

Brichot luă tubul și mirosi. Apoi puse limba și gustă. Strâmbându-se.

— Gust amar, miros puternic, este morfină brută, Boris.

Corentin îi luă tubul.

— Nu ți-am spus? Iată ce descoperise Jacques Imbert. Un trafic cu morfină brută. Via Kaliakra-Beach. De aceea revin mereu aici cei patru. Totul se leagă. Unde să cultivi mac, elementul de bază al fabricării morfinei? În Turcia. Unde este Turcia? Chiar în apropiere, de cealaltă parte a mării. Turcii o predau turiștilor noștri, apoi, aceasta ajunge în Franța, fără să se știe nimic. Vom descoperi exact și cum procedează. Foarte interesantă ideea de a tranzita o țară comunistă.

Aimé Brichot explică.

— Tubul de sticlă cu para de cauciuc servește la injectarea morfinei în mingile de tenis. Ce cantitate? Vom face calculul când le vom sparge, fiindcă așa vom face. După părerea mea, trebuie să fie în jur de patruzeci-cincizeci de grame de morfină în fiecare minge de tenis. Dacă nu mă înșel, kilogramul de morfină se vinde la ora actuală cu două sau trei sute de mii de franci. Cam patru sute de franci gramul, deci peste douăzeci de mii de franci pentru fiecare minge de tenis.

Fluieră.

— Își scot cheltuielile cu șederea la club, nu crezi?

Corentin încruntă din sprâncene.

— Sunt patru. Dacă fiecare se întoarce cu treizeci de cutii, sunt douăsprezece mingi încărcate cu morfină. Îți dai seama ce sumă!

— Douăzeci de mii ori doisprezece, două sute patruzeci de mii de franci, socoti Aimé Brichot străbătut de un fior.

— Și dacă vin în fiecare an, mormăi Corentin. Avere… Cred și eu că sunt în stare să omoare când cineva își bagă

nasul în afacerile lor…

Se ridică.

— Mémé, știm totul acum. Hai înapoi în pat. Pe pământ acum. Nu avem nevoie să ne ferim de „morfini”, s-au întors la club.

Brichot înnodă cu grijă prelata de deasupra bărcii.

— Ești atât de sigur? Ei mai și ucid.

Corentin se juca cu piciorul în nisip.

— Voi adăuga ceva: nici vorbă să ne întoarcem înot, rechinii din Marea Neagră se trezesc odată cu soarele.

Izbucni în râs.

— Nu ți-am spus mai devreme? Hai pe jos! Urmează-mă!

Pe drum nu se întâmplă nimic deosebit. Se îndreptară spre cabana lor, 227. Gândindu-se la același lucru: traficanții erau incapabili să sesizeze că îi pândește vreun pericol din partea celor doi, Corentin și Brichot, ciudații turiști care scotoceau peste tot.

Boris Corentin își puse ceasul pe noptieră și se băgă în pat. La un metru de el, Aimé Brichot sforăia deja.

Era ora șase dimineața. Nu vor relua activitatea până seara. Puteau să se odihnească în voie.

*

* *

Mémé încă dormea, în lumina unei adevărate zile de vară când Boris Corentin își luă ceasul de pe noptieră.

— La naiba, mormăi el, ora unsprezece! Adio, micul dejun.

Se întinse la loc în pat.

La ora trei fără trei minute, se trezi, preocupat de un calcul care i se învârtea prin minte. Timpul petrecut acolo, la Kaliakra-Beach, de la sosirea lor. Da, bineînțeles, era duminică, ziua plecării!

Se ridică, cu inima bătându-i puternic. Și dacă „banda celor patru” pleca azi? Cum de nu se gândise la asta! Era clar. Aveau „marfa”. De ce să mai rămână? Mai ales după evenimentele recente.

*

* *

Zece minute mai târziu, Corentin intra în biroul lui Alain.

— Lista cu plecările de azi! făcu el. Repede! Șeful clubului îl privi nedumerit.

— Dar de ce? Sunteți pe listă. Ați fost înscriși pentru o săptămână. A trecut săptămâna.

Corentin se aplecă.

— Nu asta este problema. Nu suntem aici cu săptămâna, suntem în misiune. Am cerut doar un lucru, să văd lista plecărilor.

Șeful clubului se rezemă de speteaza scaunului:

— Dar… nu am prevăzut o astfel de cerere. Oricum, lista este afișată la restaurant.

Corentin zâmbi.

— Ascultă, Alain, încetează să te mai intereseze detaliile. Mai întâi, lista afișată este ilizibilă. Apoi, se petrec aici lucruri care pot fi foarte grave pentru tine, știi doar. Ți-am cerut să-mi arăți o listă și eziți. Ești prost sau ce? Sunt inspector de poliție în misiune, înțelegi ce vreau să spun?

Bărbosul schiță o grimasă care se voia înțelegătoare.

— Gata, gata, făcu el. Dacă insiști…

Îi dădu lista, și Corentin o apucă repede.

— Schimbare de program în legătură cu ce ți-am spus mai devreme, declară el. Plec și eu și colegul meu.

Alain îl privi, fără a fi cooperant.

— Ești ciudat uneori, făcu el, ba pleci, ba nu pleci… Știi exact ce vrei? Din fericire, nu toată lumea este ca tine. Pentru o schimbare de program trebuie să anunți cu trei zile înainte; nu cu cinci minute.

Corentin se abținu să nu-l pocnească. Celălalt era prea prost și își merita necazurile.

— Ascultă-mă bine, Alain, reluă el. Nu ești curat. Ești implicat de la început. Ai vândut lucrurile lui Muriel. Nu în complicitate cu cei la care mă gândesc eu. Ai intrat în panică. Mă ajuți sau îți complic viața? Eu și colegul meu plecăm imediat. Ai înțeles?

Bărbosul îl privi fix. Nu îi plăcea să i se spună adevărul în față, chiar dacă era justificat.

*

* *

Corentin luă telefonul. La celălalt capăt al birului, în zgomotul aparaturii socialiste, vocea lui Charlie Badolini.

— Șefu', zise el, ne întoarcem în seara asta!

Făcu o pauză.

— Contez pe dumneavoastră, șefu'.

Interlocutorul răspunse:

— Înțeles, Corentin, înțeles.

Asta a fost totul. Închiseră amândoi. Conștienți, amândoi, că nu era locul potrivit să vorbești prea mult. După ce închise, Corentin văzu, prin fereastră, sosind polițiștii în civil ai Republicii Populare Bulgaria. Era timpul să plece înainte de a avea de-a face cu acești indivizi, care nu puteau decât să-i încurce.

*

* *

Aimé Brichot se așeză pe valiză.

— Incredibil, făcu el, nu am cumpărat nimic de aici și totuși nu reușesc să o încui.

— Nu mă mir, răspunse Boris. Fără Jeannette ești pierdut, nu poți nici să-ți faci valiza.

— Ah, crezi? se miră Aimé Brichot deranjat.

Izbucniră amândoi în râs.

— Te-ai gândit să-ți iei rămas bun? reluă Corentin.

— De la cine?

Corentin îl privi.

— De la Marie-Jo de exemplu, colega ta din spectacolul „Full Șlibovița".

Brichot își masă barba crescută serios.

— Termină, făcu el. Nu este genul meu.

Privi pe fereastră.

— Ambianța nu este stil british.

Boris Corentin își strânse valiza.

— Mémé, zise el, acum începe adevărata muncă.

Brichot își privi coechipierul prin ochelarii de miop. Evitând să-l întrebe de la cine voia el să-și ia rămas bun. De

la Muriel…

— La muncă, Boris! Doar asta este sigură.

Corentin se întoarse spre el.

— Cel puțin, murmură el, recunoaște un lucru la Alain: ne-a acoperit, ca și medicul care a examinat cadavrul lui Muriel. Imaginează-ți ce scandal ar fi fost dacă aflau colegii noștri bulgari.

Aimé Brichot se așeză, sărind, pe valiză pentru a o închide.

— Normal, solidaritatea între compatrioți, nu? Pe de altă parte ar fi provocat și probleme personale…

Capitolul XVIII

Ceremonialul de adio se terminase. Mai puțin gălăgios decât cel de primire. Angajații clubului trebuiau să se pregătească pentru o nouă serie. Autobuzul Mercedes, parcat la soare, era supraîncălzit. Transpiraseră deja când șoferul porni.

— Salut, Kaliakra-Beach! făcu Aimé Brichot cu un gest clasic de turist.

Cu barba lui de opt zile și bronzul și mai accentuat, părea un turist perpetuu. Cine și-ar fi putut imagina că era vorba de un polițist în misiune? Nici playboy-ul cu alură de campion de maraton, așezat lângă el, nu dădea de bănuit.

Înainte de a pleca, avură o ultimă întâlnire cu Alain. În secret, clubul era plin de polițiști bulgari în uniformă verde-gri și caschetă cu argintiu.

Bulgaria începea să se aglomereze pe acest ciudat câmp de bătălie unde se murea violent… Era timpul să plece, înainte ca ancheta să se extindă asupra tuturor. Nu se știa niciodată: bulgarii puteau oricând să le suspende plecarea.

Înainte de a ajunge la aeroport, două ore mai târziu, trecură pe lângă mausoleul de beton masiv ridicat spre gloria pactului sovieto-bulgar. Drumul, în plină zi, comparativ cu cel din noaptea sosirii, fusese și mai posomorât și mai revelator asupra „fericirii socialiste”. Puține mașini, haine grosiere, fețe dure. Nu era niciun zâmbet. Iar ei veneau de la un club occidental.

*

* *

Era momentul formalităților în holul pe trei sferturi pustiu unde grupul gălăgios, trăgând genți pline cu șliboviță și alte specialități locale, părea că reprezintă cota de vizitatori pentru întreaga zi.

Însoțitorii îi conduseră spre vamă. De departe, Boris îl supraveghea pe Claude. Ceilalți, neamțul, belgianul și

italianul, urmau să plece în curând, cu o altă cursă, spre țările lor. La întoarcerea la Brigada Mondenă se vor ocupa și de ei, prin Interpol. Nici vorbă să distrugă filiera.

Aimé Brichot ajunse și el în fața vameșilor. Liniștit. Ce avea de declarat? Nimic. Nici măcar o sticlă de șliboviță. În privința actelor, erau în perfectă regulă. Fuseseră emise chiar de prefectura Poliției.

Vameșii, cu uniforma bleumarin, erau darnici. Cu puțin înaintea lui Brichot, trecuse Claude, calm. Ca și cum nu se gândea la valizele sale.

Vameșul îl examină pe Aimé Brichot. Cu acea privire clasică de funcționar care s-a hotărât că a venit timpul să-și mai vadă și puțin de treabă.

Arătă spre valiza lui Aimé Brichot.

— Vreți să o deschideți? zise el într-o engleză cu accent grecesc.

Brichot se conformă. Ce să găsească? Cămăși, șosete și chiloți de la Old England? Vameșul se opri asupra unui dosar de corespondență. Îl deschise și privirea i se lumină. Scrisori. Începu să se uite înăuntru. Intrigat. Brichot îl privea. Ce putea să însemne? Liste cu agenți secreți?

Vameșul se ridică, cu un plic în mână.

— *What is this?*

Brichot îi explică: o scrisoare a unui prieten; un membru ai clubului care se hotărâse să-și prelungească sejurul. Voia să-i trimită scrisoarea mamei sale pentru a nu se neliniști și îi ceruse lui Brichot să o pună la poștă la sosirea în Orly.

— De ce la Orly? făcu vameșul, distant. Și nu aici?

Aimé Brichot se abținu să-i spună adevărul: fiindcă Orly era mai sigur. Serviciile poștale sunt aleatorii. De aceea apelase la această cale.

Nu răspunse nimic.

— Deci? insistă vameșul.

— Eu știu de ce? izbucni Brichot furios.

Vameșul îndreptă degetul spre el.

— Scuzați-mă, dar trebuie să mă urmați, zise el.

Roșu ca un rac fiert, Brichot merse spre birouri. În spatele

lui, grupul îl privea ca pe un infractor. Un tată de familie înjură; se temea că acest cretin va întârzia plecarea avionului.

*

* *

Erau trei într-un birou. Impenetrabili. Brichot trebui să dea zeci de explicații. Căutaseră un traducător căruia îi trebuiră zece minute să înțeleagă scrisoarea. Păreau că cercetează în căutarea unui cod.

Apoi îi dădură un teanc de formulare în care trebui să completeze – inventă – data exactă de naștere a bunicului său și numele școlilor unde erau înscrise fetele lui.

— Îmi puteți explica? făcu el, enervat, aruncând stiloul pe masă.

Indiferență totală în privirile lor.

— Ați făcut ceva interzis, explică cel care părea a fi șeful. Încă sunteți în Bulgaria. Ați „primit" scrisoarea de la cineva care se află în Bulgaria. Trebuia să o puneți la poșta de aici. Punând-o la poșta din Paris, faceți concurență serviciilor poștale din țara noastră.

Ochelarii lui Aimé Brichot coborâră încet pe nas, de uimire.

— Ah, înțeleg… murmură el.

Schiță un zâmbet.

— Vindeți-mi un timbru, atunci, mai am ceva mărunt.

Avu senzația că îi pălmuise, dar sesiză imediat gafa. Timbrele se vând la poștă, nu la vamă.

— Oh, scuze, reluă el, doar în cazul în care unul dintre voi ar fi avut unul la el și l-ar fi cedat.

Șeful vameșilor făcu un gest de plictiseală.

— Nu vă mai bateți joc de noi. Altfel, vă vom obliga să mergeți la toaletă să vă radeți.

Aimé Brichot începu să realizeze până la ce punct putea ajunge această mascaradă politică.

— Pe pașaport, reluă vameșul, nu aveți barbă. Dacă sunteți altul? Dacă vă radeți, ne vom asigura de adevărata identitate a dumneavoastră.

Brichot se arătă convins.

— Bun, reluă vameșul, treacă de la noi de data asta. La revedere și călătorie plăcută, tovarășe.

Brichot înțelese primul cuvânt. Îl auzise frecvent.

— La revedere, făcu el cu un zâmbet forțat.

Plecă, alb de furie sub barbă.

*

* *

— Deci, făcu Boris Corentin, curios, ce voiau? Te-au ținut o jumătate de oră. Am crezut că rămâi să dormi la ei.

Brichot îl privi:

— Boris, dacă ai ști cât de severi sunt. Mi-am păstrat calmul. Păcat că nu m-ai văzut.

— Hai, vino, îmi vei povesti în avion. Suntem ultimii, nu mai avem cum să ne alegem locurile.

Se așezară la coada aparatului. Acolo unde zgâlțâie cel mai tare la golurile de aer. Parcurseră culoarul central, fixați de priviri curioase, unele chiar ostile. Odată așezați pe scaune, Brichot se aplecă spre vecina din față și îi povesti pe scurt întâmplarea.

— Povestiți mai departe, încheie el. Nu suport să fiu luat drept un hoț.

Povestirea circulă repede, de pe o parte pe alta, declanșând hohote de râs.

*

* *

Brichot întinse mâna spre farfurie, cu o privire atentă.

— Uite, pare mai apetisantă! Vor să ne lase o impresie bună.

Începu să mănânce cu poftă.

— Crezi că Alain nu s-a ținut de cuvânt? mormăi el.

Corentin desfăcu o nouă sticlă de apă minerală.

— Nu are niciun interes, nu crezi?

Înainte de a pleca de la Kaliakra-Beach, Corentin îi ceruse lui Alain să transmită prin telex un mesaj. La o adresă și pe un nume convenit dinainte cu Charlie Badolini. Mesajul era de genul: „Cu părere de rău, imposibil de făcut o rezervare,

avion de duminică complet”.

Când ajungea la șeful Brigăzii Mondene, acesta va înțelege că inspectorii soseau duminică. Inutil de precizat zborul cu care veneau. Cursele agenției de voiaj erau prompte ca ceasul.

Corentin se înecă brusc cu înghițitura din pahar. În difuzorul din cabină se auzi numele său și titulatura:

— Inspectorul Corentin este chemat la radiotelefon în cabina de pilotaj.

Puse paharul, lăsând impresia că este o situație normală.

— Mémé, bombăni el în surdină, ce vrea să însemne? Totul este terminat, Claude își va da seama. Adio filiera bulgărească.

Aimé Brichot rămase și el nemișcat, cu furculița în aer. O bucată de mâncare îi căzu pe cămașă, lăsând o pată. Înjură.

Difuzorul insista. Numele lui Corentin răsuna din nou în cabină.

— Poate renunță, reluă Corentin, din ce în ce mai neliniștit. Nici vorbă să răspund, evident.

Se mai auziră alte trei apeluri, apoi vocea însoțitoarei reluă:

— Scuzați-ne, este o eroare de transmisie. Persoana căutată este în alt avion al companiei.

Un râset general zgudui cabina. Ca și la venire, era sărbătoare în grupul de turiști.

Brichot termină de curățat pata, aplecat spre ceafa lui Claude. Aparent, traficantul nu se prinsese… Ceea ce nu însemna nimic.

— Ce voia să ne spună Baba? Trebuie să fie ceva important, făcu el.

Corentin se agită nervos, dând din mână.

— Bineînțeles, dar nu înțeleg cine m-a căutat pe numele meu adevărat. Imposibil să se fi comis o gafă. Este un imbecil pe undeva.

Aimé Brichot se scărpină în barbă.

— Fără îndoială a fost ca să ne anunțe că „un comitet de primire” este prezent la Orly.

Corentin îl privi.

— Nu spune prostii! Este evident și am prevăzut asta. Asta am și cerut prin telex.

Se gândi, cu sprâncenele încruntate.

— Cu atât mai rău, încheie el. Risc totul sau nimic. Îl sun. Ce să mai? Ne întoarcem în Franța. Bulgarii nu mai fac legea.

Se ridică.

*

* *

Copilotul, ocupat cu o sticlă de nectar de fructe, îl privi mirat.

— *Excuse me,* făcu el, nu am înțeles prea bine. Corentin o luă de la capăt, mai rar. Cerea ceva neobișnuit, își dădea seama. Dar era ceva foarte important. Trebuia neapărat să sune pe cineva la Paris. Oftă:

— Este nașul meu, explică el îndurerat, am primit vești proaste de la el, prin telefon. Un infarct. De aceea am întrerupt concediul. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu el.

Se simți puțin cam ridicol, în romanul său improvizat. Naș… De fapt, nu era chiar fals. Charlie Badolini, profesional, nu era ca un tată?

Copilotul se înclină, puțin mirat.

— O.K., făcu el. Dați-mi numele și adresa, întoarceți-vă în cabină și vă voi chema.

— Nu, se grăbi Corentin, prefer să aștept aici…

Se mai calmă:

— Dacă nu vă deranjez…

Nu deranja. Se așeză pe un sac de veste de salvare. După un sfert de oră i se făcu semn. Sări spre telefon. La celălalt capăt: Charlie Badolini.

Pentru a-și justifica minciuna, Corentin începu cu o serie de întrebări legate de sănătate. Charlie Badolini înțelese că trebuia să urmeze scenariul.

— Ah, m-am liniștit, reluă Corentin cu voce tare.

Se aplecă.

— Rămâne așa. Veți fi acolo?… Mulțumesc. Dar insist,

personal dumneavoastră… știu că nu se obișnuiește, dar… Mulțumesc.

Râse ascuțit.

— Nașule, făcu el, cine este prostul care v-a dat de gol? Nu vă cred în stare de o așa gafă… Ah, bun, un interimar nepriceput! O să-i răsucesc urechile personal. Dar de ce m-a căutat, totuși?… Ah, nu erați dumneavoastră, ci Richard. A făcut-o expres, nemernicul, ca să mă sperie.

După ce închise, se duse la pilot.

— *Thank you!* făcu el cu un gest amical din mână.

Bulgarul zâmbi.

— Veștile sunt bune, după cum văd?

*

* *

— Deci? făcu Brichot, curios.

— E bine, dispozitivul ne așteaptă. Gafa vine de la Richard.

Brichot căscă ochii, în felul lui Charlie Badolini.

— Nu te-a înghițit niciodată. A făcut-o special. Vrea să ne strice treaba. Unde o să se ajungă așa?

Se aplecă, cu ochii spre ceafa traficantului, aflat în fața lui, care continua să-l ignore încă de la plecare. Un nemernic, un traficant dublat de un asasin sau complice la asasinat. Făcuse oare legătura între primul apel și trecerea lui Corentin spre cabina piloților? Imposibil de aflat. Era enervant.

— Boris, făcu Aimé Brichot, ce facem la Orly? îl lăsăm să plece și îl urmărim?

— Nu știu nimic, mormăi Corentin, încruntat. Baba va decide. Dacă era după mine, îl arestam. Este simplu. Mingile de tenis sunt dovada. Apoi îl șantajam. Este o lepădătură…

Se încruntă, gândindu-se la colegul mort și la corpul torturat al lui Muriel…

— Știu la ce te gândești, murmură Mémé. Dar știi că trebuie lăsat să plece și urmărit. De acord, i-a omorât pe Imbert și pe Muriel, dar într-o zi va plăti. Nu uita că mai sunt și ceilalți. Luigi, Leopold și Karl, Alte trei țări. Alte trei

filiere. Putem face treabă bună dacă Interpolul acționează bine.

Visa cu ochii deschiși spre hubloul dincolo de care noaptea se instala peste Dunăre.

— Cel puțin Imbert și Muriel nu au murit degeaba.

Corentin rabată spătarul scaunului.

— Ai dreptate, Mémé.

Îi zâmbi. Aimé Brichot, fericit, își mângâie barba cea nouă cu satisfacție.

Capitolul XIX

Claude Moquet își recuperă pașaportul cu un gest voit leneș. O trecere pe la vamă, când ai așa ceva în bagaje, este ceva riscant… Acum îl aștepta ce era mai greu, riscul de a fi căutat în valize, înainte de a ieși și a chema un taxi. Libertatea era aproape. O simțea. În jurul lui, la primul etaj al aeroportului, sute de persoane, călători și prieteni, familii amestecate. Fusese o nouă grevă a controlorilor de trafic în cursul zilei. Rezultatul: aglomerație. Totul era posibil, era conștient de fiecare dată când debarca cu drogurile aici. Nu știa din ce cauză, dar astăzi inima îi bătea mai tare ca de obicei. Legea numerelor. Treci liniștit prima dată, puțin mai agitat a doua și tot așa… Anunțul din avion i se păruse ciudat. O stare de neliniște difuză îl făcea să se simtă în pericol. Intuiția.

Reuși, strângând valiza în care nu era nimic compromițător, să ajungă la treptele mecanice. Coborî și ajunse la banda rulantă de bagaje.

Căută un cărucior, pe care îl găsi imediat. Numărul cursei și direcția fuseseră deja anunțate. Se instală în fața benzii de cauciuc și așteptă, aprinzându-și o țigară.

*

* *

Boris Corentin tresări. O voce prea cunoscută îl striga la capătul scărilor rulante. Comisarul de divizie Charlie Badolini în persoană, îmbrăcat în haine de weekend.

Un schimb scurt de politețuri.

— Tot dispozitivul este acolo, reluă Charlie Badolini. Omul nostru este urmărit peste tot.

Corentin aprinse o Gallia.

— Ce facem, șefu'? Îl arestăm?

Charlie Badolini se strâmbă.

— Doar știi că valorează mai mult să-l urmărim. Am patru echipe afară.

Corentin încuviință:

— Este părerea mea, având în vedere ce am văzut acolo, nu-i așa, Mémé?

Aimé Brichot avansă.

— Cine este acesta? făcu șeful Brigăzii Mondene.

Corentin izbucni în râs.

— Ah, și-a lăsat barbă. Are o poveste frumoasă despre barba lui, dar pentru mai târziu.

Coborâră scările.

— Să ieșim pe aici, reluă Charlie Badolini. Inutil să vă mai apropiați de nemernicul vostru. Ar putea să dea de bănuit.

Corentin zâmbi:

— Șefu', sunteți obosit. Suntem membri ai clubului ca și el.

Charlie Badolini roși ușor.

— Așa este, am uitat. De fapt, vorbeam pentru mine. Voi rămâne mai la distanță, apoi veți veni după mine. Vă duc cu mașina mea la Paris.

— Șefu'! îl interpelă Boris când Baba se întorsese. În privința mărfii, evitați mingile de tenis. Fiindcă nu o veți mai găsi…

*

* *

Greșeala fu că îi chemaseră și pe Mertall și Serrurier, cei doi inspectori de la secția „Stupefiante". Claude Moquet îi reperă pe amândoi, cu o privire plină de neliniște. Chiar când își văzuse valiza pe banda rulantă. Acum totul se lega. Fără îndoială, printre membrii clubului era cel puțin un polițist. Pe care îl chemaseră în avion și care nu răspunsese. Studie, evaluă zecile de fețe. Brusc, se opri asupra unuia.

Aimé Brichot.

„El este, înjură el printre dinți. Sunt sigur. L-am văzut intrând prea des la Alain."

Își aprinse o țigară. În valiză avea actele cu numele său. Trebuia să găsească o soluție. Până la urmă, ce probe avea împotriva lui? Niciuna. Era un sacrificiu enorm, dar trebuia să facă dispărută marfa. Unde?

Privi la valiza care se plimba pe bandă. Se îndreptă, o apucă și o puse pe cărucior. Apoi împinse. Nu spre ușă, ci spre toalete.

Charlie Badolini îi făcu un semn lui Corentin. Acesta se apropie când Claude dispărea după ușă.

— Corentin, făcu Charlie Badolini, se întâmplă ceva. Ne-a reperat.

Corentin ridică brațul.

— Trebuie să găsim o soluție, șefu', în condițiile astea. Nu mai rămâne decât flagrantul.

Charlie Badolini căscă ochii.

— Da, dar nu rezolvăm nimic…

Oftă:

— Și i-am prevenit pe vameși să-l lase să treacă fără să-i caute în bagaje după ce mi-ați dat semnalmentele lui…

Ridică țigara sa Celtique.

— Hai, vă acopăr, în caz de complicații.

Corentin se îndreptă spre toalete cu un pas vioi. La jumătatea drumului se întoarse spre Charlie Badolini.

— Suntem complet idioți. Ce crede el? Că poliția îl așteaptă? Că l-a reperat. Cum? Nu știe. Trebuie să sacrificăm pe careva.

Charlie Badolini aruncă țigara într-o scrumieră la întâmplare.

— Care este ideea genială?

Corentin îi făcu semn lui Brichot să vină.

— Este simplu. Când Claude Moquet se va întoarce, ce va face? Va goli mingile de tenis de morfină în toaletă. Este logic. Crede că îl vom aresta. Nu vrea să aibă nimic de ascuns. Deci, va trebui să arunce mingile de tenis. Unde?

— Unde? făcu și Brichot, curios

Corentin îl privi.

— Nu știu, făcu el încet. Vom vedea, dar nu are importanță. Esențial este altceva. Să-și muște degetele că a scăpat de marfa prețioasă. Și ce l-ar face să sufere mai tare? Să îi lăsăm impresia că nu el era cel vizat de polițiștii pe care i-a reperat.

Deveni și mai viclean.

— Mémé, cu tine, va părea mai veridic. Tu ai avut deja probleme, în Bulgaria, la vamă.

Brichot se lovi cu mâna în piept.

— Mai glumești mult?

Corentin se întoarse spre Charlie Badolini.

— Înțelegeți. Noi arestăm pe altcineva și așa el se va liniști. Așa vom proceda.

*

* *

Claude Moquet trase apa pentru a zecea oară. Pudra care dispărea în apă, era tot anul său de lux și nebunie. Dar nu avea altă soluție.

Puse la loc în cutii mingile ușurate și cu care nimeni nu va mai juca vreodată. Scoase din sacul de plastic cele două sticle de șliboviță pe care le cumpărase de la magazinul duty-free din Varna. Înghesui sticlele în valiză și puse în sac cutiile cu mingi.

Ieși, căutând o pubelă. O găsi repede. Sacul dispăru în pubelă. Se îndreptă, calm, spre vameși.

Chiar în momentul în care se apropia de pasaj avu o satisfacție subită. Micul chel cu barbă avea probleme. I se desfăcuse valiza și descoperiseră un pachet ciudat. Imediat, chelul fu tras deoparte, spre cei doi inspectori de la „Stupefiante” ale căror semnalmente i le dăduse rețeaua lui…

Grupul dispăru înspre biroul poliției.

— Vai de mine, oftă Claude Moquet, îmbătrânesc. Unde o să ajung în ritmul acesta? Trebuie să găsesc o altă filieră. Adio, Bulgaria…

Trecu prin vamă fără probleme și, cu picioarele tremurând, căută un taxi. Ros de o mare pierdere financiară. Dacă nu s-ar fi speriat ca un idiot, ar fi avut și acum marfa la el.

Patru mașini urmăriră taxiul. Filiera care se încheiase se reconstituia. Nu numai Claude Moquet îi va conduce pe cei de la „Stupefiante” la legăturile lui, ci și în Belgia, Germania

și Italia, unde complicii săi încă nu fuseseră alertați.

Mulțumită unui polițist viclean și plin de reflexe numit Boris Corentin.

Capitolul XX

După o masă la care fură serviți cu Chateau Laffite 73 și țigări La Havane, Charlie Badolini, la volanul mașinii sale de serviciu, se îndreptă spre căminul conjugal unde îl aștepta cu stoicism Suzanne.

Aimé Brichot stinse și el țigara înainte de a intra în imobilul din Kremlin Bicêtre.

Boris Corentin se abătu pe la o cafenea, pentru a da un telefon.

„Fostei" sale colege de anchetă, Ghislaine Duval Cochet. Era acolo. Răspunsese pe un ton morocănos, dar el simțise șiretlicul feminin: niciodată să nu pari bucuroasă de ocazie.

Noaptea ce urmă fu așa cum trebuia pentru fiecare. Liniștită pentru Charlie Badolini, care sforăi în pernă, cu fața la perete, căci Suzanne se apucase să recitească o carte.

Aimé Brichot avu parte de o scenă de familie. Din cauza bărbii. Era inadmisibil, murdar și împuțit. Astfel se mulțumi să viseze de unul singur.

Boris nu fusese mai norocos decât ceilalți în privința femeilor. Ghislaine îl primise, demachiată, obosită. Îi întorsese spatele. Corentin stinse frustrat lumina, dar adormi repede.

*

* *

Corentin deschise ochii, orbit de soarele care își trimitea razele chiar înspre el.

— Cum mă găsești? mieună o Ghislaine care nu semăna cu cea din ajun.

El se ridică în coate.

— Nu prea rău, aprecie el, dar sincer, am văzut și mai rău la Pigalle, când făceam stadiul de pregătire.

Ghislaine se încovoie.

— Lepădătură, strigă ea.

El izbucni în râs. Simți un miros puternic dinspre

bucătărie.

— Cafeaua dă în foc, zise el, cu nasul ridicat.

Ghislaine sări.

— La naiba! făcu ea. Am uitat de cafea.

Ea alergă mișcându-și fesele în strânsoarea corsetului.

*

* *

Boris șifonă o dantelă.

— De ce nu mi-ai arătat asta, ieri-seară?

Ea dădu din umeri.

— Pui întrebări aiurea. Puțină inventivitate. Ești prea formal.

El păru că se gândește.

— O.K., șefu'. Dacă vrei să știi, ieri-seară eram supărată pe tine. Ce ai făcut la Kaliakra-Beach? Era plin de fete topless, acolo.

El sări la rândul lui.

— Iar tu, cu Hubert, îți amintești?

Ea își balansă sânii spre el.

— Jalnic, Hubert, murmură ea. De altfel, nu am fost cu el decât duminică. De atunci nimic.

El o trase spre pieptul lui. Soneria telefonului îl împiedică să continue. Ghislaine răspunse.

— Este colegul tău de călătorie, zise ea. Pare foarte agitat.

Boris luă receptorul. La celălalt capăt al firului, Aimé Brichot se confrunta cu o problemă serioasă.

— Boris, mi se întâmplă ceva teribil. Jeannette m-a obligat să-mi rad barba. O să-mi mutilez și mustața, ce să fac?

— Rade totul. Ești tânăr, în opt zile, vei redeveni ca la început.

Brichot se îndoi:

— Trebuie să-mi cer concediu medical? Nu pot să apar așa la birou.

Corentin dădu din cap.

— Ascultă, nerodule, nu mai insista, sunt ocupat. Adio.

Râse. Se întoarse cochet spre Ghislaine Duval.

— Până la urmă, corsetul este un fortifiant.

BRIGADA MONDENĂ

AVENTURI ÎN BULGARIA

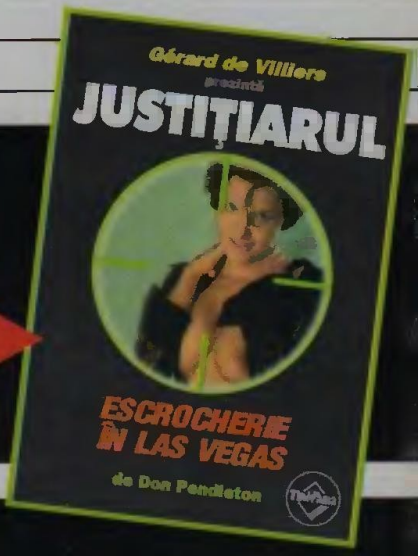

NOU !

Găsiți „JUSTIȚIARUL"
și în România !

Tipul scund scoase o bucată de lemn de măslin de aproape douăzeci de centimetri lungime. Pătrat în secțiune. Un fel de capăt de plintă mai groasă decât de obicei. Îi ridică rochia lui Muriel. Se opri, întrebându-l ceva pe șeful lui. Acesta ridică din umeri.

– Grăbește-te, făcu el, aprinzându-și o țigară.

– Oh, nu, nu!... gemu ea în călușul din gură.

Înțelesese. Supliciul ei abia începea.

PREȚ 25 000 Lei **ISBN 973-597-233-6**